

ΕΒΔΟΜΑΣ

Αρ.
207

11.11.1932

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ'.
ΓΡΑΦΕΙΑ
Νοταρά 15, - Αθήναι
Τηλέφωνον 64-67

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 4

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

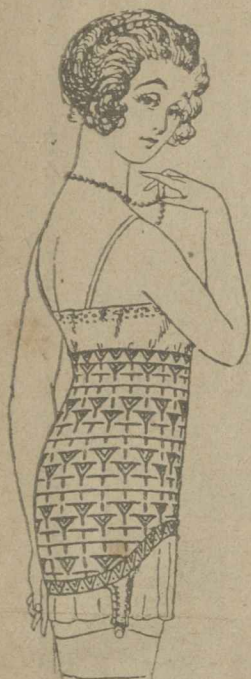
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ν. ΝΙΚΒΑΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
Εισπρακτικὸν Δρ. 800
Εισπρακτικὸν Δολλάρ. 1
Αμερικῆς 1
Αιγύπτου 1

Τὰ ἑμβόματα ἀπευθύνονται
πρὸς τὸν διευθυντήν.

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΖΩΝΕΣ

ΤΕΛΕΙΑ ΕΦΑΡΜΟΓΗ

ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ

ΕΠΙ ΜΕΤΡΩ

Η' ΕΥΡΩΠΑΪΚΕΣ

ΕΤΟΙΜΕΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ

Δισκία
KISSINGA
κατά της
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

Πωλούνται
εἰς τὰ
Φαρμακεία

Αντιπρ. Τζούρος-
Καρράς
Αθήναι

ΛΟΓΚΟ Β.

Παρασκευάζονται ἐπὶ τῇ βάσει ἀ-
δένων ὠοθηκῶν, συντελεῖ εἰς τὴν
ἀνάπτυξιν καὶ εὐεξίαν τοῦ ὁργα-
νισμοῦ τῆς γυναικὸς

Ἐγκριμένον παρὰ τοῦ Ἀν. Ὑγιον.
Συμβουλίου. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρ-
μακεία Δοαν. 55. Γεν. Ἀντιπρ. Ν.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ καὶ Α. ΦΡΑΓ-
ΚΟΣ - Βερανζέρου 24. ΔΙΤΣ

ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ

ΠΟΥΔΡΑ

ΚΡΕΜΑ

ΣΑΠΩΝ

ΕΔΕΛWEISS

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΛΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ

ΥΣΤΑΝ
(ΚΑΨΟΥΔΕΣ)

Τὸ Νέον Γαλλικὸν φάρμακον. Θεραπεύει τὴν
κυστίτιδα καὶ τὴν βλεννόρροιαν.

Ἀντιπρόσωποι:
ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ Σία
ΠΕΙΡΑΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΑΙ' ΟΤΙ ΒΛΕΠΩ

Παρασκευή
11
Νοεμβρίου
1932

Κίνδυνος - Θάνατος!

Αγαπητές μου αναγνώστριες: θέλετε νὰ ζήσετε ἡρεμα, νὰ ἀναπαύεσθε ἀνενόχλητα, νὰ κάνετε τὰ καπρίτσια σας ἀθόρυ-
βα; Ἄν τὰ θέλετε ὅλα αὐτά, φυλαχθῆτε ἀπὸ τὸν κίνδυνον
τοῦ σᾶς περιμένει μόλις ξεγελασθῆτε καὶ πάρετε τὸν τίτλον
τῆς «Μίςς»! Πάει, χαθῆκατε γιὰ ὅλη σας τὴ ζωὴ, ἂν σᾶς
παῖρῃ αὐτὸ τὸ ἀπευκταῖον! Τὰ καλλιστεῖα καὶ ὁ τίτλος τῆς
«Μίςς» ἰσοδυναμοῦν μὲ τὰς λέξεις «Κίνδυνος - Θάνατος»

παραφάν κάποτε στοὺς στύλους ποὺ κρατοῦσαν σύρματα
ἡλεκτρισμοῦ. Ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ θὰ ἔχετε τὴν δυστυχία
νὰ ἀνακηρυχθῆτε «Μίςς», ἀπ' αὐτὴν τὴν ἰδία
στιγμὴ παύετε καὶ νὰ ἀνῆκετε στὸν ἑαυτὸν
σας. Τὸ ὄνομά σας, ἡ φωτογραφία σας, ἡ συ-
νήθειές σας, ξεσκονίζονται μιά πρὸς μιά καὶ
στελλοῦνται σὲ ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς. Δὲν μπο-
ρεῖτε νὰ κινηθῆτε, νὰ βῆξετε, νὰ πῆτε νερό.
νὰ βῆγῃτε περίπατο, νὰ πάτε σ' ἕνα κέντρο!
Τὴν ἄλλην ἡμέρα ὅλος ὁ κόσμος τὸ πληρο-
φορεῖται ἀπὸ τῆς σκιτσογραφημένης περι-
γραφῆς. Ἡ ζωὴ σας γίνεται ἀνάγνωσμα μὲ
ἀπεριόριστον ἀριθμὸν συνεχειῶν, καὶ μὲ πε-
δὶον φαντασίας ἀφάνταστον!

Καταλάβετε λοιπόν, οὕτως ἐχόντων τῶν
πραγμάτων, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ διανοηθῇ
μιά «Μίςς» ὅτι μπορεῖ ἀτιμωρητὶ νὰ ἀγαπή-
σῃ; Ἀσφαλῶς ἡ τρελλὴ θάνατι, ἡ ἀνθρωπος
τοῦ δὲν δίδει μιά πεντάρα γιὰ τῆς κοινωνικῆς προλήψεως. Ἀ-
μέμιστα σ' αὐτὰ τὰ δύο ἐπιτρέψτε μου νὰ συγκαταλέξω καὶ τὴν
δυστυχὴ «Μίςς Θεσσαλονίκης»! Τὶ ἔφταιγε τὸ κακόμοιρο τὸ
καρτεῖο νὰ πάθῃ ὅσα ἔπαθε; Ἀγάπησε κι' αὐτὴ, ὅπως εἶχε
καταίμα σὺν νέα κοπέλλα. Ἀκολούθησε τὸν ἄνθρωπο ποὺ
ἠγάπησε—κακῶς εἶτε καλῶς. Κι' ὕστερα χωρίστηκαν. Μιά
συμφορμένη καὶ κοινὴ δηλαδὴ ἱστορία σὰν κι' αὐτὲς ποὺ μα-
θαίνουμε κάθε μέρα γιὰ γνωστούς καὶ ἀγνώστους μας, χωρὶς
να τοὺς δίνουμε οὔτε μιά στάλα προσοχῆς περισσότερη
ἀπ' ὅτι τοὺς ἀξίζει. Κι' ἀσφαλῶς τὸ ἴδιο θὰ συνέβαινε καὶ μὲ
τὴν καυμένη αὐτὴ κοπέλλα, ἂν...ἂν...ἂν δὲν εἶχε τὴν ἀπρονοη-
σίαν νὰ στολίσῃ τὸ στήθος τῆς μὲ τὴν μετὰξιν ταινία—σωστὸ
ἐκπαιθὺν στεφάνι ὅπως κατήντησε—ποὺ τὴν ἀνεκίρρυντε
«Μίςς Θεσσαλονίκης». Ἀλλὰ αὐτὴν τὴν μικρὴ λεπτομέρεια ἡ
νέα κοπέλλα τὴν ἔξεχασε καὶ δὲν τὴν πρόσεξε ὅσο ἔπρεπε.
Καὶ νὰ ποὺ σήμερα πληρώνει τὸ σφάλμα τῆς
ἑνὸς διασυρμὸ ποὺ δὲν θὰ γινόταν οὔτε στὴν
παινεταία γυναῖκα τοῦ πεζοδρομίου. Ὡς τὴν ὥρην
καπὼν ὅπ' ὄψει τοὺς ἡ ἀγαπητὲς μου ἀναγνώ-
στριες κι' ἂς φυλάγονται σὸ μέλλον ἀπ' τὴν
παιδείαν ποὺ μπορεῖ νὰ ἐξασκῇ ἕνα διάδημα βα-
σιλείας τῆς ὁμορφίης καὶ μιά μετὰξιν κορ-
δέλλα μὲ τὸν τίτλον «Μίςς»...Εἶναι τόσο ἀστεία
πράγματα καὶ τὰ δύο μπροστὰ στὸν κίνδυνον ποὺ
τῆς παραμονεύει!...

Παληατζήδες

Ἡ μελίσρτος φωνὴ τῶν παληατζήδων ἀνεστάτωσε καὶ
τὰ τῆς συνοικίας. Εἶναι ἡ ἐποχὴ τους. Κάθε ἀνοιξὴ καὶ
κάθε φθινόπωρο ἡ συνοικία δέχονται τὴν ἐπίσκεψή τους
καὶ οἱ ἡσυχὸι δρομάκοι ἀντηχοῦν ἀπ' τῆς φωνῆς τους. Στῆς
δύο αὐτὲς μεταβατικὲς ἐποχὲς τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἱματι-
σμοῦ μας, οἱ παληατζήδες ἐμφανίζονται γιὰ νὰ ἐξαλα-
φώσουν τῆς νουλάπης καὶ τὰ ἐρμάρια κάθε σπιτιοῦ
ἀπ' τὰ παλὰ ρούχα. Τὸν ἴδιο καιρὸ ποὺ οἱ ἄλλοι ἀγο-
ράζουν καινούργια, αὐτοὶ ἀγοράζουν παλὰ. Ξέρουν κα-

λὰ τὴν ψυχολογία τῆς στιγ-
μῆς. Ξέρουν πῶς ἡ ἀνοιξὴ
καὶ τὸ φθινόπωρο εἶναι ὁ καταλληλότερος χρόνος γιὰ νὰ ἐπι-
τύχουν στῆς ἀγορὲς τους. Ἡ ἀνοιξὴ, πρόδρομος τοῦ Ἀυγοῦ-
στιάτικου ἡλίου, μᾶς κάμνει νὰ ξεχνᾶμε τὸ κρῖο τοῦ χειμῶνα
καὶ συνεπῶς νὰ ἀδιαφοροῦμε γιὰ τὰ χειμωνιάτικα ρούχα
μας. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ φθινόπωρο γιὰ τὰ καλοκαιρινά. Κι' οἱ πα-
ληατζήδες, μ' ἕναν ὀρθότατον ὑπολογισμό, βρίσκουν πῶς εἶναι
ἡ πιὸ ἐπωφελεὴς γι' αὐτοὺς στιγμή. Ὁ καθένας ἔχει τοῦ
κόσμου τὰ ἔξοδα. Τοῦ λείπουν ὅμως μερικὰ ἑκατοστάρι-
κα γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸν προϋπολογισμό του. Ἡ φωνὴ τοῦ
παληατζῆ ἐρχεται πρόσχαρη, σὰν μῆνυμα σωτηρίας, νὰ ἰχῇ-
σῃ στ' αὐτιά του. Στὸ πρόσωπο τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἀντι-
κρύζει τὴν διέξοδο. Μιά φορεσιὰ ἀνταλλάσσεται μὲ τρία-τέσσε-
ρα ἑκατοστάρικα. Τὸ ἰσοζύγιο ἐπιτυγχάνεται. Τώρα πῶς ἡ
φορεσιὰ αὐτὴ θὰ ξαναμῇ στὴν θέση τῆς; Αὐτὸ ἀποτελεῖ μίαν
ἄλλην ἱστορία ποὺ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦ-
λάχιστον. Ὅταν τὴν χρειαστοῦμε, θὰ περάσουν κάμποσοι μῆ-
νες. Ἰσαμε τότε, ἔχει ὁ Θεός!

Κι' οἱ παληατζήδες ποὺ βασιζόν-
ται πάνω στῆς ἐφήμερες αὐτὲς σκέ-
ψεις καὶ ἀποφάσεις μας, δὲν ξεχνοῦν
κάθε ἀνοιξὴ καὶ κάθε φθινόπωρο νὰ
σκορπίσουν στοὺς δρόμους τῆς φω-
νῆς τους καὶ νὰ γεμίσουν τὰ τσουβά-
λια τους μὲ κουστούμια παλὰ καὶ
παπούτσια τρύπια. Δὲν ξέρω γιὰτί
μοῦ εἶναι συμπαθητικοὶ οἱ ἄνθρωποι
αὐτοὶ, τόσο συμπαθητικοὶ μάλιστα
ποὺ δὲν μπορῶ νὰ παραδεχθῶ τὸν
ἐρχομὸ τῆς ἀνοιξῆς ἢ τοῦ φθινόπω-
ρου, χωρὶς νὰ ἀκούσω ἔστω καὶ μιά
φορὰ τὴν φωνὴ τους:

—Παλὰ ρούχα... Παλὰ παπού-
τσια ἀγοράζω!

Τὸ μόνο κακὸ σ' ὅλην αὐτὴν τὴν
ὕπθεση εἶναι πῶς οἱ εὐλογημένοι δὲν ἐννοοῦν εὐρύνοτας τὸν
κύκλον τοῦ ἐμπορίου τοῦ νὰ ἀγοράζουν καὶ... παληανθρώπους!
Μὲ μιά τέτοια περὶπτωσιν ἡ κοινωνία μας φαντάζομαι, πῶς
θὰ τοὺς χρεωστοῦσε μεγάλες χάρες!...

Πολὺς λόγος γιὰ τίποτε!

Ἐνας ἄνθρωπος ζήτησε νὰ σταυρωθῇ καὶ νὰ
μεινῇ κρεμασμένος μίαν ὥρα, καὶ δὲν τοῦ τὸ ἐ-
πέτρεψαν. Γιατί; Διότι... κλπ. κλπ. Ἐμένα ὅμως
μοῦ φαίνεται πῶς σ' ὅλην αὐτὴ τὴν ἱστορία, ὁ-
θῆκε περισσότερη σημασία ἀπ' ὅτι τῆς ἀξίζει!

Ἐνας ἄνθρωπος ποὺ ζήτη νὰ σταυρωθῇ με-
τρία καρφία γιὰ μιά μόνον ὥρα, δὲν βλέπω τί
θα ὑπέφερε περισσότερα ἀπὸ μᾶς τοὺς ἄλλους
ποὺ σταυρώνομεθα μὲ χιλιάδες καρφία καὶ σ'
ὅλην μας τὴν ζωὴ! Αὐτὸς τοῦλάχιστον θάχε νὰ κερδίσῃ
καὶ μιά διαφήμιση κολοσσιαία, ποὺ μεταφράζεται εἰς
ἀρκετὰς χιλιάδες δραχμῆς γιὰ τὸ πορτοφόλι του, ἐνῶ
ἐμεῖς... πληρώνομε ἀκριβάτατα κάθε ἕνα ἀπὸ τὰ καρ-
φία αὐτὰ μὲ τὰ ὁποῖα καρφώνομε τὸν ἑαυτὸν μας.

Συνεπῶς ἂν θέπαμε ν' ἀπαγορεύομε στὸν ἄνθρωπο
αὐτὸν τὸ πείραμα τῆς σταυρώσεως, δὲν βρίσκω καμμιά
ἄλλη δικαιολογία παρὰ μίαν καθαράς... ζηλοτυπίας!
Τίποτε ἄλλο...

Ν. Νικβας

Πάνε περισσότερο από πέντε χρόνια, που διαλύθηκαν, ύστερα από την αιματηρή, αποτυχημένη τους επανάσταση, τα Δημοκρατικά Τάγματα.

Ήταν ακριβώς η χρονιά, που είχαν ξερθεί ο Γιάκωβος στην Αθήνα να ξεληρώσει τη στρατιωτική του θητεία, γιατί ο κόσμος δε σ' ερωτάει αν θέλεις ή αν δεν θέλεις, ούτε αν εύκαιρος, ούτε αν σου άρεση. Γίνεσαι είκοσι χρονών; Πάς, φράζς το χακί και μπαίνεις στη γραμμή, χωρίς εξαίρεση. Μπορεί ναχής μορφώσεις της πεποθήσεως σου, μπορεί και όχι — όπως δεν της είχε κι ο Γιάκωβος, που μέσα του παλεύανε όλα τα αντίθετα συναισθήματα και μόνο μάν ακαθόριστη ανησυχία κυριαρχούσε, που θα δροκότανε για πρώτη φορά μακριά από την ειρηνικώτατη οικογένειά του μέσα σε ξένους. Όσον καιρό, όμως, είσαι στο χακί, είσαι υποχρεωμένος να σέβεσαι τους άνωτέρους σου, να είσαι πειθαρχικός κτλ. κτλ.

Στά περισσότερο, δηλαδή, από αυτά, δεν είχαν αντίρρηση ο Γιάκωβος. Γι' αυτό μάλιστα έστειλε από την επαρχία, σταμάτησε τον πρώτο αξιωματικό, που συνάντησε, και τον ρώτησε βγαίνοντας εάν καλοανατεθραμμένος νέος το κατέλλο του.

—Γιάκωβος Μπίρτος. Πού πρέπει να παρουναστώ, σάς παρακαλώ;
—Ο αξιωματικός, ένας καλόβολος λοχαγός του Οικονομικού κλάδου, μ' έλο που παραξενεύτηκε κάπως στην άρχη, κίτταξε με συμπάθεια το ισχυρότατο, χλωμό πρόσωπο του νέου, που τον ρωτούσε τόσο άστοχα μ' και τόσο ευγενικά, δέχτηκε διασκεδαστική την απάντησή του και θέλησε να τον βοηθήσει. Του ζήτησε πληροφορίες, κι ο Γιάκωβος του απάντησε πως ήταν γιός ενός δημοδιδασκάλου, ότι μ' από της δεκαεπτά μεταθέσεις που είχαν υποστεί ως τότε ο πατέρας του ήταν στην Αθήνα για ένα εξάμηνο, κι' ότι αυτό το διάστημα έτυχε να γεννηθώ αυτός.

—Είμαι Αθηναίος έγω, καθώς βλέπετε, τέλειος με κάποια περιφάνεια.
—Τότε, λοιπόν, πρέπει να π'ς στο πρώτο, σκέφτηκε ο λοχαγός. Θα πάρως αυτό το τριμά και θα κατέβης εκεί.

Ο Γιάκωβος τον ευχαρίστησε ευγενικά, τον προσαγγείωσε ακριβώς αξιωματικά, μ' έφραζε, βέβαια, να ξεχωρίσει βαθιώς, και έφυγε γ' ακολουθήσει της οδηγίας του. Πήρε κατ'ό το τριμά, κατέβηκε εκεί. Έτοιμάστηκε πάλι να ρωτήσει: «Γιάκωβος Μπίρτος. Πού πρέπει να παρουναστώ?», μ' είδε κι' άλλους νέους της ηλικίας του, που κατέβηκαν μαζί του και που ένας-ένας, δυο-δυο, ακολουθώντας άλλους, τραβούσαν προς τον περίβολο των στρατώνων, τον διερχόταν κι' έμπαιναν σ' ένα διάτατο λευκό σπίτι που βρισκότανε στη μέση. Από εκεί πάλι ερχόντουσαν άλλοι, φορ-

τωμένοι αυτοί με μπόγους, τα ρούχα που τους έδιναν. Κι' έμοιαζαν έτσι καθώς πηγαίνονε-ρχόντουσαν σχηματίζοντας μ'άν ανδρώπινη γραμμή από τη στάση του τριάνου στην πόρτα του άσπρου σπιτιού, σαν το δρόμο των μυρμηγκιών, που συνηθίζουν να σχηματίζουν και στους ελεύθερους άσπρη χάραξη.

Ο Γιάκωβος, λοιπόν, δέχτηκε περιττό να ρωτήσει. Ακολούθησε σιωπηλός το δρόμο των μυρμηγκιών και μπήκε στο σπίτι. Έκει ο κόσμος ήταν πολύς. Στριμωγμένοι, βρεζόντουσαν, ο ένας προσπαθούσε να πάρη τη σειρά του άλλου. Ένας λογίας που έπιστατούσε για την τάξη, φώναζε σ'α δαιμονισμένους. Ο Γιάκωβος ούτε σκέφτηκε να επηρεάσει κι' αυτός να ανακατευτεί μαζί τους. Θύμανε που μ'α γωνιά περιμένοντας ναρδή ή σειρά του. Νά φύγουν όλοι οι άλλοι δηλαδή. Κάποιος που είχε τελειώσει και περίμενε ένα φίλο του να φύγουν συντροφιά, προθυμοποιήθηκε να τον πληροφορήσει, πως μέσα ήταν η 'Επιτροπή, πως ο Στρατολόγος ήταν στριμμένος, ο Γιάκωβος καλόκαρδος κι' ο ύπολογος πολύ άστειος και άνθρωπος του κόσμου.

—Α, είναι πολύ σικ τύπος ο ύπολογος, τελειώσε.

Ο Γιάκωβος άκουγε με παθητική ευγένεια αυτόν τον άγνωστο που τον έλεγε «συνάδελφο» χωρίς να δειχθή τίποτα να π'η. Κι' όταν στο τέλος τον ρώτησε, αν πρόκειται να πάρη απασχολή, άνοιξε μ' άπορία τα μεγάλα άχρωμα μάτια του.

—Απαλλαγή; Γιατί; ρώτησε.
—Εγώ στη θέση σας, αν ήμουν τόσο αδύνατος...

Έκείνη την ώρα βγήκε ο φίλος του. Χαρούμενος διαστικά τον Γιάκωβο κι' έφυγε μαζί του. Αυτός έμεινε εκεί να περιμένει.

Απαλλαγή! Μακάρι να του δίνανε απαλλαγή! Μά πάλι, μήπως ήταν πόλεμος; Έν καιρώ ειρήνης, δεν θα ήταν υποχρεωμένος να σημαδεύη έναν άνθρωπο και να τον σκοτώση; Σ' αυτή τη σκέψη ο Γιάκωβος ανατοχίαζε δολιχέρως.

Όταν προς το βράδυ στο διάδρομο είχαν μείνει τόσο λίγοι, που ο λογίας διαπραγματεύοντο από της φωνές νόμιμα πως μπορούσε π'α να φύγη, ο Γιάκωβος πλησίασε στην πόρτα της επιτροπής. Κι' όταν έμεινε μόνος κι' από μέσα φώναξαν: «Δεν είναι άλλος κανείς», χτύπησε δειλά την πόρτα και μπήκε.

Πίσω από ένα τραπέζι καθόνταν τρεις αξιωματικοί και ένας φαντάρος που έγραφε σε ένα μεγάλο βιβλίο. Στοιχημένος στήθηκε στη μέση.

—Πλησίασε!
Του μίλησε ένας από όλους. Πήγε κοντά

στο τραπέζι.

—Πώς λέγεσαι;

—Γιάκωβος Μπίρτος.

—Νά λές: Μπίρτος Γιάκωβος. Τον πατέρα σου;

—Αντώνη.

—Μπίρτος Γιάκωβος του Αντωνίου, μνημόνευσε γράφοντας ο φαντάρος.

—Γιόσου!

Ο Γιάκωβος τ'α έχασε. Γύρισε τρέχον και τότε μόνον είδε αυτόν που είχε μ'α προηγουμένως, μισόγυμνο σε μ'α γωνιά, να προσπαθ'η εκείνη τη στιγμή να φορέση τη φανέλα του.

—Εδώ; ψιθύρισε με σβυσμένη φωνή.

—Δείτε το κυριό το μπουντουζάκι. Είναι με εξεζητημένη ευγένεια ο ύπολογος.

—Όλοι γέλασαν με το άστειο. Άλμα κι' ο γραφέας, κι' εκείνος που ντυνότανε.

—Όλα! στρίγγιλε ο Στρατολόγος.

Όταν παρουσιάστηκε μπροστά τους γ' μόνος, όλων το μειδίαμα πάγωσε σ'α χαλ'α. Μ'α ήταν άνθρωπος ή σκελετός αυτό που σκόπευε μπροστά τους; Ήταν άνθρωπος αυτό το σκελετό ανθρώπου των άσπρων κακ'ών που έβριζαν άδριατικά στις άρθρώσεις, στη λεκάνη παντού; Πώς μπορούσε, θε μου, να ξη αυτός ο άνθρωπος; Πώς συνέβαινε να μη σωρίζονται κάτω δια αυτά τα κίκα-λα σ' έναν ακαθόριστο σωρό;

Ο Πατέρας σηκώθηκε και τον πλησίασε.

—Έχεις άρρωστίες πολύ τώρα τελευταία; τον ρώτησε με ήμερη πονετική φωνή.

Ο Γιάκωβος άρνήθηκε με κίνηση του κεφαλιού.

—Πέρις μονάχα, από την κοιλιά μου. Μ'α βδομάδα.

—Κάθισε εκεί.

Του έδειξε μ'α καρέκλα. Ο Γιάκωβος κάθισε κι' αυτός άρχισε να τον εξετάζει. Μ'α π'α μινονή, με προσοχή, πολλήν ώρα. Σ' αυτό το διάστημα κανείς δεν έβγαλε λέξη. Μόνον ο Στρατολόγος άναψε ένα τσιγάρο.

—Τίποτα! Δε βρίσκω τίποτα άπολύτως!

άποφάνθηκε ο Πατέρας ύστερα από ώρα. Άν, όμως, θέλετε να τον χαρακτηρίσω βοηθητικό...

Ο Γιάκωβος άνάντενεσε άκούγοντας πως δεν έχει τίποτα. Ο πάγος ποίχε σβόσει το χαμόγελο των άλλων άρχισε να λιώνη.

—Τι δουλειά κάνει ο πατέρας σου; ρώτησε ο Στρατολόγος.

—Δημοδιδάσκαλος.

—Αι! τότε εξηγούνται όλα! παρατήρησε ο ύπολογος, κι' όλοι γέλασαν πάλι. Δεν ά-πάχει λόγος να τον χαρακτηρίσω βοηθητικό. Θα του κάνουν καλό τα γυμνάσια. Θα γίνη θηροί.

Και γνωρίζοντας στον Γιάκωβο:

—Άντε, ντύσου τώρα! Και κίτταζε να τρώς καλά!

Στο διάδρομο δεν περίμενε π'α κανείς. Η επιτροπή σηκώθηκε να φύγη. Ο φαντάρος μ'αζεψε τη χαρτιά κι' έβλεπε το μεγάλο βιβλίο, κι' ο Γιάκωβος είχε την τύχη να ντυθ'η με την ήσυχία του, μόνος.

—Έτσι άρχισε η στρατιωτική του ζωή. Ή

—Βοέ Γιάκουμη! Έτσι καθώς σε βλέπω, δεν μπορεί να καταλάβω καλά. Έσύ κρατάς το όπλο ή το όπλο έσένα;

Και δεν ήταν μόνον τα πειράγματα. Τώρα ο Γιάκωβος είχε ν' αντίκριση την περιφρόνηση των συναδέλφων του για τη δειλία του. Άκους εκεί να τρέχει μπροστά σ' ένα άδαιο ντυμέκι! Μπράβο παλικάρι! Άλλους δέ-κα νάχε τέτοιους ή Έλλάδα, θα κατέβαιναν στην Αθήνα οι έχθροι!

Μ'α νύχτα καινούργιος εξεστειλισμός. Τα ξεμερώματα θα ντυφάζαν έναν κατάδρομο και μόλις περάσανε τα μεσάνυχτα ο λογίας της ύπηρεσίας άρχισε να ξυπνή τούς άρτισμένους για το άποστασμα. Ο διπλανός του Γιάκωβου, ένας από τους γραμμένους στον κατάδρομο, κοιμότανε βαρεία κι' ο λογίας προσπαθούσε να τον ξυπνήσει κουνώντας τον δυνατά και βρίζοντας. Από τη φασαρία αυτή ξύπνησε ο Γιάκωβος, και μόλις μέσα στον ύπνο του κατάλαβε τί ζητούσε ο λογίας εκεί, άρχισε να τον παρακαλά χωρίς λόγο.

—Όχι, έγω... κύριε-λογία! Όχι έμένα!

—Και πούς σου έπε βρέ έσένα; Ήθ'αμους ο λογίας.

Κι' αλλάζοντας ξαφνικά ιδέα:

—Τι θα π'η, όμιος, όχι έσένα; Έμπρός!

Σήρω! Και σ' ο Γρηγόρα!

Ο Γιάκωβος τότε σηκώθηκε μισόγυμνος

—Είμαι θαλαμοφύλαξ, ανέφερε ο λογίας.

—Α, γι' αυτό μ'α φάνηκε έρημος ο θάλαμος πριν καθώς μπήκα! εξεκοιλούσθες ο λογίας.

Πού να τον διακρίνης αυτόν το πικραρό το Γιάκουμη!

Κι' ο ύπολογος έφυγε, μ'α το «Γιάκου-μ'α έμεινε. Οι φαντάροι το επαναλάβαιναν για να γέλανε και για να κολακεύουν τον ύ-πολογό τους, όποπου στο τέλος δεν τον νίκησε κανείς διαφορετικά. Κι' αυτό, όμως, ο Γιάκωβος το συνήθισε. Στο τέλος - τέλος κι' όνομα του ήτανε.

Έτσι τα πράγματα πήγαιναν όμαλά ως τη μέρα που τους έδωσαν τα όπλα. Από τη στιγμή εκείνη, που έμαθε πως θα τους τα παραβ'η το άλλο πρωί, άρχισε να άνησυχ'η πως και να τολμή να ζητήσει λεπτομέρειες. Τίνας, που άποφάσιζε να τον ρωτήσει, αν θα άκουσε σ' όλους, του άπάντησε άπότομα:

—Αι! τί; Στους μουσούς;

Όταν, την άλλη μέρα μπήκανε στη σειρά για να τα πάρουν, ή άνησυχία του μεγάλανε. Κι' όσο πλησίαζε προς το μοιραίο τραπέζι, γι-νιάνανε σωστή άγωνία. Μ'α άγωνία που κι' ο λογίας δεν μπορούσε να καταλάβη την ατμό-σφαιρα. Σαν ή έπρόκειτο να κινή μ'α κακή πράξη, παρά τη συνειδήσή του, μ'α πράξη που ένας άλλος του επέβλεπε.

Όταν έφτασε στο τραπέζι και πήρε το ό-πλο, έτρεψε τόσο, που γ'α να μ'ην π'στη ά-περησάστηκε να γονατίσει, σ'α να λύνει από το όπλο του.

—Έτσι! Όρτα! Έκανε ο άποθηκάριος.

Ο Γιάκωβος συγχωμένος και μ'α προσέ-κριντας τα γέλια των συναδέλφων του, πήγε και κάθισε στο κρεβάτι του κι' έμεινε ώραν π'α κίτταζοντας το καινούργιο του εξάρτημα μ'α ένα περίεργο δέος.

Μ'ην το φοβάσαι, καίμμε! Άδειο έ-λα κι' το πέταξε κάποιος περνώντας.

Και δεν ήτανε μόνον αυτός. Όλος ο λό-γος κι' άργότερα δολιχέρως το σύνταγμα ή-λπε πως ο Γιάκουμης ήταν τόσο δειλός, ό-σοις ούτε ν' αντίκριση μπορούσε ένα άδειο πορτοφόλι.

Γι' αυτό, όταν ήρθε ή μέρα, μετά της θεω-ρητικής έξαναφύσης για την πρώτη «βολή» των περνημένων μ' άναπομονή να δούν τί θα βανε. Πρ'ό πάντων σ'αν έμαθαν πως είχε γ'η στο γατό, κι' ότι ο γατορός τον έστειλε π'α ως ετήρα.

Και δεν βγήκαν γελασμένοι στις προβλή-τες. Ο Γιάκωβος μόλις τράβηξε την περιφρόνηση τους. Όσοσο ο Γιάκωβος δεν έ-πεφτε π'α άνάσκελα στη βολή. Άλλο ζήτημα αν δεν πάγνησε ποτέ στο σκοτό. Μ'α φ'αρά μ'α-νάχα κατώφλωσε. Έως γ'άνηκε και τυχαία—να τραπήθη τον τενεκέ που του είχαν γ'α στο-χο. Και τότε αισθάνθηκε μ'άν ανακούφιση σ'αν δεν έλεβε να τρέξη αμα από την τούπα που του έκανε με τη σφαίρα του!

Έτσι έφτασαν και τα εγγενότατα εκείνης της χρονιάς. Ένα πρωί οι αξιωματικοί φ'α-νηχαν πολύ άνησυχία. Αδυσκίνητα με στρα-τιγούς πήγαιναν κι' ερχόντουσαν. Όλοι οι

λόχοι έπιφυλάκη. Ο Συναγματάρχης από τα χαράματα στο γραφείο.

Η πληροφορία, που έφταναν ως τους θα-λάμους, έφεραν την είδηση πως είχαν έπα-ναστατήσει τα Δημοκρατικά Τάγματα και πως θα κατέβαιναν να καταλάβουν την Αθήνα.

Η κατάσταση ήταν τόσο σοβαρή, που κα-νείς δεν είχε και να πειράξη τον Γιάκωβο. Γιατί κανείς, βέβαια, δεν θ'α ήτανε ευχαρι-στημένος να μεταχειρισθ'η εκείνην την ημέρα το όπλο του.

Γι' αυτό, όταν ήρθε ή διαταγή της συγ-κεντρώσεως και ο έπιλογίας σφύριξε, όλοι σιω-πηλοί και μονδιασμένοι Γιάκωβοι μπήκαν στη σειρά σε τριάδες. Τελευταίος μονάχος όποις πάντα έκεινος. Στον περίβολο ήταν κι' όλοι οι άλλοι λόχοι. Ο ύπολογος μ'αλούσε στη γωνία με κάποιο συνάδελφό του. Καθώς περ-νούσαν από μπροστά του, φώναζε τον έπιλο-χία και του έπεε δείχνοντάς του το Γιάκωβο:

—Αυτόν εκεί στο τέλος ή διδύλο τον πήρες μαζί; Π'ες του να πάη σ'α κομμάτια πουθενά να κρυφθ'η!

Και γυρίζοντας στον άλλον αξιωματικό:

—Είμαι έγκλημα να τον πάγωμε μαζί.

Ο λογίας τον φώναζε άμέσως.

—Γιάκουμη!

Πλησίασε ταπεινά.

—Κατά διαταγή του κ. λοχαγού έσύ δε

θάδρη; μαζί! Κίτταζε να π'ας να

χωθ'ης πουθενά, μ'α σε βρή καμιά λεγάμενη.

Ο Γιάκωβος μόνο που δεν έπρεπε να του φιλήση τα πόδια. Γύρισε στο

λόχο, άρτισε το όπλο, τινάξε τα χέ-ρια του σ'α να είχε π'ασει τίποτε

σχεμαρό και ξαναόηκε γυρεύοντας

μ'α σύγυρη γωνιά να μείνη.

Στο μεταξύ οι φαντάροι άνέβηκαν

στο λόφο που ύψωνταν πίσω από

τον περίβολο των Συναγματών κι' ά-

χυρώθηκαν πίσω στους βράχους. Τα

Δημοκρατικά Τάγματα θα κατέβαι-ναν με τα τάγες από τη λεωφόρο.

Η Κυβέρνηση είχε δηλώσει: Άν

περνούσαν άρτισμένο σημείο θα τα

χτυπούσαν.

Ο Γιάκωβος σκέφτηκε άκριτά κι'

ύστερα κατέβηκε προς το δρόμο. Έ-

κει, λίγα μέτρα πρ'ιν, βρισκόταν ένα

χαντάκι. Δεξιά κι' άριστερά πέτρες.

Ήταν ένα καλό καταφύγιο. Θ'α μπο-ρούσε να μείνη εκεί και να παρα-

κολούθησε μάλιστα την εξέλιξη των

πραγμάτων.

Άς γινότανε σ'ε μου, να μ'α χτυ-

πώντουσαν! εύχονταν μέσα του ο

λόγος, μ'α όλη την ένταση

της ψυχής του.

Η λεωφόρος ήταν σχεδόν έρημη.

Διαβάτες άραιοι και διαστικοί. Μ'α

γυρίλια μ' ένα μικρό ως πέντε χ'α-

νων, στεκότανε στο άπεναντι πεζο-

δρόμο κυττάζοντας διαστικά προς

το μέρος του. Ήθελε φαίνεται να

περσ'η και φοβόταν. Ο Γιάκωβος

κίτταζε και προς τα έδω. Σ' αυτή

τη μεριά του δρόμου άρχιζε γωνιά

που βρισκόνηταν άλλοι στρατιώτες

πληγείς πίσω από τα δέντρα ενός μικρού ά-

σπίτου. Δεξιά στο πεζοδρόμιο μ'α γυναι-

κάτοχη ή μητέρα ίσως του παιδιού, στεκό-

τανε και καλούσε τη γ'α να κάνουν γρήγορα.

Τότε συνέβη κάτι τρομερό. Μ'α σειρά από

γεγονότα ταχύτατα, άλλεπάλληλα, τρανικά!

Στο δρόμο άκούστηκε ο θόρυβος των τάγες

που κατέβαιναν άποφασιστικά προς την πόλη.

Έπειτα μ'α δυνατή σφυρίξά. Ένας στρα-

τιώτης από εκείνους που ήσαν σ'α πείνα, πέ-

ταχτηκε κι' άποπ'α τραβώντας προς τα μέσα

τη νέα γυναικα. Σχεδόν άμέσως από το λόφο

άρχισε το τραγούδι των πολυβόλων. Το μικρό

όμιος, σ'α μεταξύ, είχε ξεκινήσει να β'η τη

μητέρα του. Ακούγοντας το ντυφάκι και

της στυγ'γλ'ες της γ'ας, πούτρε στον τό-

πο της αποθνήσκουμένη, και της μ'αννας του,

που τη βαστούσαν από τα μαλλιά για να μ'ην

τρέξει, έμεινε εκεί κλαίγοντας, άνικανο να

κινήθ'η, στη μέση του δρόμου, κάτω από τη

βροχή των πολυβόλων.

Ξαφνικά ένας στρατιώτης, ένας πολύ-πολύ

άδύνατος στρατιώτης, άποπ'α, άφρισε μέσα

σ' όλη αυτή την κατάσταση άποπ'α το παι-

δι στην άγκαλιά του κι' έτρεξε να το περσ'η

άπεναντι. Κι' είχε φτάσει σχεδόν, όταν τον

είδαν να πέφτ'η σκεπάζοντας το παιδί με το

(Η συνέχεια εις την σελίδα 94)

Ξένα άριστουργήματα

"Όταν άγαπα μιὰ γυναίκα

του Πιέρ Βιλετάρ

—Τι όνομάζετε σεις εσύγιο; είπεν ό Λουσιάν Βερνιέ. Πολλοί άνδρες από μιὰ σχολή αντίληψης, καταστρέφουν τό καλλίτερο μέρος της ζωής τους. Είναι αλήθεια, φίλοι μου, πως ή γυναίκα που άγάπησα εγώ δεν άνηκε στής συνθηκόμενης. Όταν τό κατάλαβα αυτό ήταν πιά πολύ άργά. Τά χάδια και ή διαγωγή δεν φάνουν να ως άνοίξουν τά μάτια. Μιά γυναίκα μπορεί να μάς δοθή και να μείνη ταυτόχρονα ένα κλειστό μπουμπούκι γεμάτο μυστήριο...

Στά είκοσιπέντε μου χρόνια εγνώρισα τή Λώρα. Είχα περάσει άκατα άκατα νειάτα, όταν συνάντησα την χαριτωμένη αυτή ξανθά κοπέλλα μέσα σ' ένα κήπο των Τουλλερών ένα όμορφο καλοκαιριότικο δείλι. Μ' έκανε να νοιώσω αμέσως γι' αυτήν ένα αίσθημα πολύ τρυφερό. Η Λώρα ήταν όμορφή, χωρίς να κινεί έκδηλωτική όμως μέσα στά φωτεινά μάτια της, στες δειλές κινήσεις της, υπήρχε μιὰ δροσά που με συγκίνησε έξωφρα. Σούρωσε τά φρύδια της σαν την ήμωσα και με παρακάλεσε με ύφος αυστηρό να τραβήξω τό δούλο μου. Έγώ εν τούτοις την παρακολούθησα επί ένα τέταρτο της ώρας και απορροπισμένος να την καταπνέω μετριοσιτικά ένα στοατήγιο, που δεν ήτανε διόλου καινούριο. Της είπα λοιπόν πως είχα παρουσιασθή από μιὰ ομιλήτρια και έκανα την γκάφα για την όποιαν άλλωστε δεν είχα μετανοήσει, να την περνογλήσω. Κι' αυτό ή Λώρα θά μπορούσε να θυμώσει, απεναντίας έσκαψε στά γέλια.

—Ω, οί άντρες είναι όλοι οί ίδιοι, είπεν ή Λώρα μ' απλότητα. Και παίρνουνται τό άπόρρητο να υποκρίνται στής παρακλήσεις ή Λώρα δέχτηκε να καθίσουμε σ' ένα πέτρινο παγκάκι τού κήπου.

—Βγαίνατε από τό γραφείο σας; μ' ερώτησε ή νέα γυναίκα.

Της απάντησα πως πράγματι έβγαινα από τό γραφείο μου και ποσοτό γυρίσω στό σπίτι μου έκανα αυτόν τον περίπατο για να ξυμωδιάσω λιγάκι τά πόδια μου.

—Είστε λοιπόν ένας υπάλληλος; είπε πάλι ή Λώρα. Τώρα καταλάβει αμέσως. Η φωνή της που ήτανε ποώτα ομοιομένη, άκούσε να άποκατά τωρα μιὰ σταθερότητα. Μούπε και αυτή με την σισιά της πως ήτανε ασυρόβλη και ήθελε να πάω λίγη δροσιά ποσοτό ξαναγυρίσει στό όδσο πάτωμά της, όπου κρατούσε δύο δωμάτια και έμενε μόνη της.

—Είστε λοιπόν όμορφή; της είπα εγώ σιεδόν άδίστακτα.

—Ναι... Η μητέρα μου έχει πεθάνει εδώ κι' έξη μήνες. Όσο για τόν μπαμπά μου, δεν τόν εγνώρισα ποτέ.

Η ζωές μας λοιπόν ήταν σιεδόν ίδιες, περφόου, λέγω, επειδή της είπα ψέματα: θέλησα να δοκιμάσω την συμπάθεια της Λώρας. Γύρισα να περάσω για ένας στωγός τύπος, που βγάζει με τόν κόπο του τό ψωμί.

Αργότερα, σκέφτηκα θά της τά πω όλα. Ας με νομίζει στωγός ή κοπέλλα αυτή, περιμένοντας κάτι καλλίτερο. Κι' έτσι της είτοιμάζω ένα μενετικό έρπνημα...

Επειδή τή Λώρα την έλλη μέρα κι' είπειτα την συναντώσα καθυστερούσε. Για να παίξω πού συνειδητά τόν ρόλο τού υπαλλήλου, της περιένεσσα τό γραφείο μου, τά μούτρα τού πορτοκαλιένου μου κι' έκτισάριζα τά ποσοπάτια των ακάλων μου συνάδελφων. Η νέα κοπέλλα μ' άκούγε μ' εγχαρίστηση. Μού μίλησε κι' αυτή για τό άτελείωτο. Μού έβγαλε από πιαρά κατακρίσιμα την τύχη μου, τό θελτικό έκείνο πλάσμα δεν παραπονιότανε ποτέ κι' είδισε τή ζωή της μύλλον ύποφερτή. Κι' αυτό που είχα τόσο βαθεί έπιθυμεί, άκούσε να γίνεται. Όταν κάποιο άπόβροχο έπαισα τό νερό της Λώρας, αυτή

δεν απέκρουσε τό χάδι μου. Μετά παρέλευση λίγων ήμερών έγινε δική μου... Συλλογισθήτε, φίλοι μου, ότι ήτανε ή πρώτη φορά που συναντώσα μιὰ γυναίκα που μ' άγαπούσε σι' αλήθεια! Έπειτα από τόσα σφάλματα, τόσες ταπεινές περιπέτειες, ό δεσμός μου αυτός είχε επιδοθεί στον χαρακτήρα μου και έπαισα πλέον να είμαι ένας έπιπόλεμος νέος. Ένώ όμως ή Λώρα παροδίδετο μ' όλη της την καρδιά της στην άγάπη μας, σέ σημείο που να ξέρω όλα της τά μυστικά, εγώ εξακολούθουσα να διατηρώ πάντοτε τό προσωπίό μου. Φανταζόμουνα πως μετά από λίγον καιρό, όμα ή Λώρα θά μάθαινε πως ό ψευδοπαλληλίσκος της θά μπορούσε να ικανοποιή τά πάραμικρότερα καπρίτσια της, θά δοκίμα-

Η Λώρα δέχθηκε να καθίσουμε σ' ένα πέτρινο παγκάκι τού κήπου...

ζε άσυχλώς μιὰ χαρούμενη έκπληξη. Έφθασα μάλιστα να διερωτώμαι αν έπαιπε να παντευτώ την παιδούλα αυτή τού λαού. Πλούσιος, ανεξάρτητος και χωρίς προλήψεις, παραδεχόμουνα αυτόν τόν γάμο σαν μιὰ φανταστική λύση, χωρίς εν τούτοις να μού φάνεταν και πολύ παράλογη. Ποθεν ό Τούλος, μιὰ νεκρή εποχή, και μέσα στους κήπους των Τουλλερών, όπου τόν έβγαζε ό ήλιος, ό περιολότος άργιός να παρώνει τά πρώτα κινυσιμένα φύλλα. Για τή ελλη μου ήτανε κάποις άκατέες οίκονομίες και αντίκρουσε γοις μεγάλη θλίψη της πενήτης παύσης της μέσα στην πρωτεύουσα. Ένωισα λοιπόν πως ήθε ή στιγμή που θάπαιπε να δρώσω. Είπα στην Λώρα πως κι' εγώ θάπαρνα την άδεία μου και της πρότεινα να με συνοδεύσει στην έξοχή. Από τά ποώτα λόγια που της είπα, την είδα πού κοκκίνισε.

—Ένα ταξίδι; είπεν ή Λώρα. Μά αυτό στοιχίζει πολύ άκριθά...

—Μά εγώ σέ προσκαλώ να έρθεις μαζί μου.

Η κοκκίνη χαμογέλασε μ' έναν τύπο που δεν θά τόν ξεχάσω ποτέ.

—Δεν μπορώ να σού δώσω τόσο βραδί... Η λεπτότης της αυτή με συνεκίνησε ό κόμη πού πολύ. Την έπαιζε θεοιά στην άκαλιά μου και έσκέπαζε τό προσωπίό της με φιλή... Η νέα γυναίκα δέχτηκε την πρότασή μου και εσύγισε από τό Πάρισι σέ λίγες μέρες. Είχα πιά στην Λώρα πως ό γάμος γονείς μου μ' είχαν άπορίσει Νορμανδία ένα μικρό σπίτι. Όμως εκεί σ' όμιολογώ, με κύταζε κάποις παρτίδα. Πως: "Όποτε ήμουνα λοιπόν υποσέθηκε νας ιδιοκτήτης. Αλλά τά είσθημα πού έβγαλα για την τούτη ήσθη τά άπέδωκε πως ό "νοικοκύρης αυτός δεν κοιμάται στο γουστό. Κι' αυτό ήτανε—άλλοιόν—τό στενό μου βέμνη.

Όδήγησα με την μεγαλύτερη άδελφή της Λώρα στην Φοκλαντιέρ, στον πύργο αυτόν τού Λουδοβίκου ΧΙΠ, στολισμένο με πικ πέτρινους πυργίσκους του, που ήτανε στην κατοχή της οικογενείας μου από δώ κι διακόσια χρόνια. Είχα προσεβλήσει την γαριά της έρωμένης μου. Όμως μόλις άνιξη ή γριλλάρα τού πάκου μυστάς μας, μι έφνηκή συγκίνηση άλλωστε τά χαρακτηριστικά της, ενώ μέσα στά φωτεινά της μάτια άστράφτανε τά δάκρυα.

—Αυτό δεν ήτανε καλό, έλεγε ή Λώρα με κομμένη φωνή... δεν έπαιπε να με γλάσετε έτσι!

Ένώμια, εν τούτοις, πως όμα θά της πινούσε αυτός ό κλονισμός, ή Λώρα θά έπαιπε να μού άποδείξει την ευγνωμοσύνη της. Όμως αυτή έμενε μοσχί, παγωμένη κι γαμένη, και όμα νόγινσε και την πια στην άγκαλιά μου, ή Λώρα άπαισε να μού κάνει ένα παρόπουα για την υποκρίση μου. Μολαταύτα στά χάδια μου φανίνασε ότι να είχε έναχωντανέψη όμοιος μέσα σι' άκαταλίστατά της, στα νευρικά της φίλα έσθανόμιναι καλά πως ύπαιγε κάτι τό άπγνωμένο.

Την έλλη μέρα τό πτωί, όμα έπαισα—ότανε περφόου κατά της εννιά—δεν βίχα πιά την Λώρα στο πλεύς μου. Πήδη έφωκικά από τό γροβιά με της καρπής και τά μάτια μου πέρασε αμέσως σ' ένα μικρό μπλιεστάκι που ήτανε τοποθετημένο σι' μέρας καταφανές ύποστατό στο ρολόι τού τικκιού.

—Φεύγω, "Όλα τελειώνουν... Μού είναι αδύνατο να μείνω. Γιατί τάχα να σέ πω αυτό που ήλιπαζα από σέ; Δεν έπιθυμώ τίποτε περσοστέρο άπ' αυτό που μού δίνεις. Τώρα, θά προσπαθήσω να μη σέ άγαπάω πιά. Αυτό θάγαι σκληρό, βέβαια, αλλά θά προσπαθήσω να τό κατορθώσω...

Έκανε τό πών για να την ξεχάσω. Η Λώρα όμως είχε χαπυρίσει έγνωσε σέ πού μέρος. Δεν υποδύ να σέ περνογλήσω τό πώ ύποφρα. Γυσεώτεσα ή φορομιά ήθε με την ήλιχία. Τώρα ή Λώρα μ' έχει κερπί με την άρετή της. Δεν τή γουστάρω τίποτε άλλο παρά μιὰ άδολή άγάπη, που εν ό ίδιος την συνέσφα με τά γούτα μου. Ένώ όμως με την βλακεία μου πού θά την έθιμωνα αυτή την εύγενικά ύπαρξη με τά πλούτη μου, ενώ γι' αυτήν δεν ήμωνα τίποτε άλλο παρά ένας πλούσιος και έργιος άκροκοράτης, δηλαδή, σαν να λείπε ένας πύστωγος ξεπληρωτής γυναικόν.

Η Λώρα ήταν δικαιωμένη για ότι μού έκανε...

ΠΙΕΡ ΒΙΛΕΤΑΡ

Και πάλιν τὸ...Κυβερνητικόν!

Όμιλούν οί νέοι ... παράγοντες! --- Και ή κυβέρνησις των ήδοποιών ναυαγεί όπως κι' ή άλλες!

Παύλο που τό θέμα της ερώνης μας εν είχε όλοτελα εξαγληθή μέσα στον λιμώ που οιδώσαμε σέ προσγυρόμενο κύβος της "Εβδομάδος" κάτω από τόν ήνο τίλο της παρούσης εσλίδος, ώστόσο ήμεις σκοπό να σταματήσουμε της βολιδοσκπήσις των διαφόρων παραγόντων, με την προέβη ότι θάπαρνε ένα τέλος ή εαυθόδα κυβερνητική κρίσις και λυσιμενου πού ήστηματος από τους πολιτικούς μας κύβους, θάταν πιά πορική ή... επείμιας τού βιαστικού κόσμου.

Μολαταύτα—τουλάχιστον ως τή στιγμή που συντάσσεται τό παρόν— ή κατάσταση έμολοθεί να παραμένη ίδια όπως και τό πού σπλάσαμε την τολμηρή σκέψη να... περσομους την έντολήν τού σχηματισμού κυβερνήσεως στους καλλιτεχνικούς κύβους. Και κατά συνέπαι, συνεχίζουμε την δημοσίωση των απαντήσεων που πήραμε έπειτα απ' ένα νέο γύρο μας στα... πολιτικά κέντρα των ενδιαφερομένων.

Πιστή στην δικαιοσύνη τού χαρακτηρισμού τού της έδωσε την περασμένη φορά ή κ. Ιωάννα Μίσση κρινόντας την ικανή για την άνάλψη ενός πρωτότυπου ύπουργείου π... Έπιφύλαξεν, ή ξεχωριστή συμπεριφορά και άμνηστη γουστρία της ελαφρύς μουσικής μας σκηνής, Ζαζά Μπαρλιν, έδλωσε κατηγορηματικήν άποχή ή απ' τόν προκριματικό πολιτικόν άγωνα των ήπαιων.

—Ω μακρά από τους κύβους των ναυαγίων μου και δεν είμαι σέ θέση να ταυίσω της ικανότητας που κούβει καλέας της. Έξ άλλου, είμαι εκ φύσεως επιρρεπική προκείμενου για τέτοιου είδους ήστηματα που δημιουργούν παρεξηγήσεις και φέρουν πολύ συχνά ανεπιθύμητα και λυπηρατά αποτελέσματα. Απαλθετω λοιπόν, πορμότερον, άπ' έμού τό ποτήριον τούτο.

Την ίδια επιφυλακτική στάση στην εκδήλωση των άποψών του, κράτησε απεναντί μας κι' ό δημοφιλής έρηνευτής των αλάντων τύπων, ό τέως θιασάρχης τού θέατρου "Δαού" Πέτρος Κυριακός με την τούση ότι είναι... θαρήκος απ' τό άριτόν του ατί και συνεπώς δεν είχε άκούσει πού το τά σχετικά με τά προσόντα των διαφόρων συνάδελφων του.

—Για τόν αυτό μου μονάχα ξέρω, πως είμαι δυνατός για τό πρωθυπουργικό αξίωμα, μάς λέει, και τούτο τό διαπιστώσα τόν καιρό που έδωκα προσελογικό λόγο στους έμειντες της Πλάκας, γυρίζοντας μιὰ σκηνή στην πρώτη όμιλούσα ελληνική ταινία τού Γαβριήλ Φιλιάς με, Μαιρίτσα! "Ό που έγινε την σχετική πλάκα τού γραμματοφύλακα επί τους, ως την ξαναβάλλουν ν' άκουσαν άλλην μιὰ φορά τό προσευτικό πρόγραμμα μου... και—αυτό εκ μετριοφρονίας δεν μάς τό είπα—δς τόν ψηφίσουν επί πρώτες προσεχείς εκλογές...

Εκαιετική έκτίληξη για την μόρφωση των συνάδελφων του φαίνεται να τρέφει ό έκτετατος καταναυγισμός της τάξεως των λαικών της τέχνης τού θέατρου τείσεως πιας και δημοσιογράφος Βασίλης Μεσοποταίτης, ό οποίος άποφύγοντας να μπή σι' λειτουργίες άκριθείσε να δηλώση στενοπενή:

—Δεν μπορώ, φίλε μου, ν' αναλάβω την ύπογραφή τους κάτω από τά έγγραφα... την ύπογραφή τους κάτω από τά έγγραφα. Αλλά κι' εγώ, που ξέρω να την έάλω, έχω μεγαλείτεση κλίση στα δημοτικά πρόγματα κι' όχι στα πολιτικά. Απαλθείς, ότι τού χρόνου σκοπεύω να έάλω

κλήρη για δήμαρχος Πειραιώς, θασιζόμενος στην ύποστήριξη της μαγικής που με θεωρεί ως έκλεκτό της γόνο!

Τόν λόγον έχει ή επικρατής τού νεοστατάτου συγκροτήματος της "Αλάμπρας" διαλεχτή συμπετέτα-χουστρία Κούλα Γκιουζέπη. Έπειτα από επιμόνους παρακλήσεις μας καταρτίζει ένα περσοισμένης δυνάμειος "Υπουργικό Συμβούλιο" υποβάλλοντάς το στην κρίση της όλομειλίας των συνάδελφων της! "Υπουργείο Έξω τερικών στη Ζαζά Μπαρλιν, γιατί τό ύπόδρημα αυτό θέλει "διπλωμάτια. Ας περσοίσε στην γουστρία Δώρα Βός, που έγοντας σχέσεις

"Ο συμπαθητικός κι' αγαπητός στο άθηναϊκό κοινό κ. Πέτρος Κυριακός ως καθηρομένο, όχι γι' αυτά που είπα, αλλά σιη σκηνή τού δικαστηρίου της επιδεωρήσεως ή "Σμινδομάρα".

με τό αεροπορικό σώμα θ' άπεκτέσε άποσπλώς ικανή πείρα. Προνοίσε στον ίσχυ Κατήγηγότση, που πινούσι τι θα σκεφθείς έσύ ύστερα από δύο χρόνια. Αλλά ό ίδιος, σαν καλός τορπιλίστης δ' έθας, καλός και για τό ύπόδρημα των Ναυτικών. Προθυπονογός, μόνος ένδεδεγμένος ό Μιχης Κοκκίνης—αχούτση μου! σέ όλες και λίγο χαδάκι στο μάγουλο. Τέλος, ύποργός... άνεο χαρτοφυλακίου, τ' άμνην μετά χαρτοφυλακίου, αλλά άνεο... λαικόν, αυτοχρηστονείται ή ίδια ή Κούλα!

"Ο πολός και έκτακτος... συμπαθής διευθυντής της σκηνής και δεξί γέρι των έπιχειρήσεων Μακέδου, Τάκης Χατζηχρήστος, που άπετέλεσε τόν "νέικο" σχεδόν στόχο της κοκκινιστικής τών συνάδελφων του κατέστρωσε άπλά τόν κατάλογο των ύπουργημάτων ως έξής (ό νοών, νοείτω!) "Υπουργείον Ηθών—Ζωός Νταλμάς, Πομθοπονογός άνεο χαρτοφυλακίου—Βάκης Έστω τερικών Γ. Γληνός, Έξω τερικών

κ'ών Α. Νίκας, Διευθυντής Πολιτικού Γραφείου Απενιώτης, Έκκλησις αστικών Ουρανία Καζούρη, Παιδείας Παύλος, Στρατιωτικών Κορινιώτης, Ναυτικών Φιλιππίτης, Οίκονομικών Σάββας, Έθν. Οκονομίας Κυρία Πεινάς, Υγιεινής Οικονομίας, Αεροπορίας Μηλάδης, Επισιτισμού Τριχάς, Καλών Τεχνών Κολλάρος, Προόδου Έλένη Παπαδάκη, Υπομογής Ι. Αδωνίτης, Άγνιλήψως (είς και μόνος) Μιχης Καντιώτης, Προνοίας Κοκκίνης και Σία (...Καίτοι: δεν φαντάζεται να δαχθ) και Έννόμου Τάξεως Χατζηχοστος και πάλι Χατζηχρήστος... κι' ως έχουν να λένε!...

"Αν έχουν "σημασίαν" Απ' ή προφορική γνώμης των μέχρι τούδε βολιδοσκοπηθέντων παραγόντων, άσφαλώς πρέπει να δαθή σημάσια Ω—κατά την έκφραση τού φίλου ποιητού "Ορέστη Δάσκου—στη γνώμη της χαριτοδύτου βεντέτας τού έλαφρού θεάτρου μας Τούλας Δράκου, ή όποιη κατόπι σκέψως και βαθείας μελέτης υπέβαλε στα γράμματα μας έγγραφως και ενυπογράφως τόν κατάλογο των ύπουργημάτων ήθαιπων. Ιδού πιστόν αντίγραφον των ύπουργημάτων:

"Αγαπητή "Εβδομάς",

Με ρωτάτε αν γινόμενον πρωθυπουργία και έπρόκειτο να καταρτίσω κυβέρνηση από ήθαιπους, είς ποίους θα διένειμα χαρτοφυλάκια.

"Λοιπόν, τό "Υπουργείον Οίκονομικών θά τό προσέφερα ευχαρίστως είς τό έυγος "Αγοροπούλου, όχι διότι τό όνομά τους έχει στέιν με τά... άσ γούρα, αλλά διότι κατέχουν τό μυστικόν τού αγά ζή κανείς χωρίς να τρώη" πράγμα πολύτιμον διά την εποχήν μας. Ένώ τό "Υπουργείον Υγιεινής θά τό προσέφερα είς τόν κ. και τόν κ... Ιατρόου λόγω τού ότι τό όνομά τους είναι σχετικόν πύς αυτό. Τό "Υπουργείον της Έθνικής Οικονομίας είς τόν κ. Μακ. Πεινάς, της όποιας είμαι γνωστόν τό τάλαντον, που έχει είς τό να περσοίση άγρίως κάθε στατάλην είς τόν έθνικόν πλόντον (διά τόν λόγον αυτόν δε έχει και βιοκήτους δύο όκείας).

Τό "Υπουργείον των Έξω τερικών είς τόν κ. Ιακωβίδην, ως χαρματίστωα διπλωματικόν επιτεταμένον εν Πόλιν. Τό δε "Υπουργείον της Παιδείας είς τόν κ. Γεωργίου, διά γα τού δοθή ή εκκαρία, πάλιν τού "Ομήρου να κακοποιήση και τούς άλλους άκαίους πούγυαίς και να γλυτώσουμε κι' από δαύτους. Είς τόν κ. Παπαδών τό "Υπουργείον της Συγκοινωνίας; ίνα εν περσοίσει νέας Τσιτατικές άπειρίας γουστιασθή ό ίδιος ως... γυλεγογέλλω.

Εν κ. Χατζηχρήστου θά άποποδίδου είς τό "Υπουργείον των Ναυτικών ως είδκόν είς τάς στοαίλλισεις, και τόν κ. Βυθρίου είς τό "Υπουργείον των Στρατιωτικών, λόγω τού... στοαίλλισιού τού πρσοστήματος!!

Αλλά, τό "Υπουργείον της Προνοίας είς τόν κ. Αδωνίτη, ίνα μη γυλίστη πλόν... Γεωργίου μας και τό "Υπουργείον της Περιοιλήψως είς τής κορίτες δλων των Αθηναϊκών θεάτων.

Με μιὰ τέτοια Κυβέρνηση, φαίνεται ότι όλα θα έπαιγαναν ποίμα, έχω δε ως πρωθυπουργία, θά έγινόμεν ποίη... να και θά είχα κίθς δόξα και λόξα!

Μετά της Τούλας Δράκου

Ατά την άντιγραφήν α. μ.

Μπέρναρ Σόου

Δεν υπάρχει ίσως άνθρωπος, που να μην έχει διαβάσει ή ακούσει τ' όνομα του Μπέρναρ Σόου. Είναι ο σύγχρονος συγγραφέας, που απασχολεί περισσότερο από κάθε άλλον την διεθνή κοινή γνώμη. Είναι αδύνατο σχεδόν να περάσει μέρα, χωρίς να δη κανείς την εικόνα της εφημερίδας, ούτε με την ευκαιρία της παραστάσεως ενός καινούργιου έργου του, ούτε πάλι για να πληροφορηθώ το κοινό κάτι σχετικά με την ζωή και την δράση του. 'Από το πολύ λίγο, τουλάχιστον στην Ελλάδα, έχουν διαβάσει το έργο του. 'Αν ρωτήσετε όμως έναν άμνητο, ένα συνηθισμένο αναγνώστη των ημερησίων φύλλων και των εβδομαδιαίων περιοδικών πώς είναι ο Μπέρναρ Σόου, θα σας απαντήσει άμεσως χωρίς δισταγμό:

—'Ο ξεινότερος άνθρωπος του κόσμου!

Έτσι έχει φημίσει ο πανευρωπαϊκός τύπος τον ιδιόρρυθμο 'Ιρλανδό χιουμοριστή. Κι' ως τέτοιος είνε γνωστός σ' όλο τον κόσμο. 'Ο σαρκασμός του, που δεν στρέφεται μόνο εναντίον των φυσικών αδυνατιών, αλλά θίγει ακόμα και της κοινής λογικής, η κοινωνική και πολιτική της ισορροπίας και θέλει συχνά ν' αναξιοποιήσει κι' αυτές της καθιερωμένες αξίες, τον καθιστά πρόσωπο τρεχούσης και καθημερινής σημασίας. Οι δημοσιογράφοι τον πολιορκούν απ' το πρωί ως το βράδυ. Θέλουν να ξέρουν της γνώμης του για όλα τα φλέγοντα ζητήματα της εποχής, επειδή ξέρουν πως όλα τον ενδιαφέρουν: η κοινωνική θέση της εργαζομένης γυναίκας, τα Σοβιέτ, η Κοινωνία των Εθνών, η πολιτική, ο αφοπλισμός, τα πάντα. Και για όλα ο Μπέρναρ Σόου μιλάει μ' ένα ιδιότυπο χιούμορ, που αν τ' αναλύσει κανένας χιτωμικός, θα διαπιστώσει πως η παραδοξολογία υπάρχει σε πολύ μεγαλύτερη άνοδο από το πνεύμα.

Έπειτα ο Μπέρναρ Σόου ξη κατά ένα τρόπο, που η κοινή γνώμη εξαναγκάζεται να τον προσέξει. Θελοντας και μη, 'Εκφράζεται ξεφρενα δημοσία εναντίον της αριστοκρατικής συγκοινωνίας κι' ύστερα από λίγο... επιχειρεί οικογενειακώς τον γύρο της 'Αγγλίας με αεροπλάνο. Διατυπώνει την γνώμη, πως οι 'Αγγλοι υπερτιμούν την αξία του σπόρι κι' ύστερα ο ίδιος, σε ηλικία εβδομήντα πέντε ετών, εμφανίζεται στην πλάξ μ' ένα μαγιώ κι' ένα φάτινο καπέλλο και κολυμπά μερυστά στον κόσμο όλόκληρος όρες! Μια φορά, είναι ένας χαριτωμένος άνθρωπος. Και σε μίαν εποχή σαν τη δική μας, που η μόνη αξία της εγκείται στην ελλογή χρησιμοποίηση των πάντων, ο πρόσχαρος αυτός αυθορμητισμός του 'Ιρλανδού συγγραφέως αποτελεί το πιο αναμειβήτο δείγμα της ποιητικής αξίας του. Είναι ένα μεγάλο παιδί, που χαίρεται και παίζει με όλα. Είναι δηλαδή ποιητής.

Ο Μπέρναρ Σόου γεννήθηκε το 1856 στο Δουβλίνο. Το σχολείο το αντιπαθούσε πάντα. 'Η άνοχη του κι' ο έμφυτος αντιπολιτιστικός του τον απομάκρυναν από τα συνήθη παικτάρια, που λέγονταν γυμνάσια και πανεπιστήμια. 'Η μητέρα του ήταν διδασκάλισσα της μουσικής κι' ο νεαρός Σόου προτιμούσε να μελετά Χάιντελ και Μότσαρτ παρά γεωμετρία και άλγεβρα. Σε ηλικία είκοσι χρονών έπληξε με την μητέρα του στο Λονδίνο. Για πανεπιστημιακές σπουδές δεν αισθανόταν καμιά διάθεση. Αυτο πράγματα τον τραβούσαν για την ώρα: η μουσική και η ζωγραφική. Και κάτι άλλο ακόμα, που έκανε το φιλελεύθερο πνεύμα του να επαναστατήσει: η

κοινωνική ανισότητα. Έτσι ανέκαθεν στην δημοσιογραφία, στην αρχή ως μουσικός κριτικός κι' ύστερα ως απόλογητής του 'Ιρλανδικού θεάτρου. 'Ο 'Ιρην, έβρισκε μια ζωνή απήχηση μέσα του. 'Ικανοποιούσε ένα διπλό πόθο του: τον πόθο, που άρχισε σιγά-σιγά να γεννιέται μέσα του για το θέατρο και έναν άλλο πόθο του, παλαιότερο, ν' αγωνισθεί κι' αυτός εναντίον του κοινωνικού φετιμώδους. Μά η ιδιοσυγκρασία του ήταν διαφορετική από του διδασκάλου του. Έκείνος, βλέποντας την κοινωνική εξαθλίωση, γινόταν σκυθρωπός. Αυτός όμως, φάνηκε πρόσχαρος και σκαμπωτός, βλέποντας την κοινωνική εξαθλίωση, αισθα-

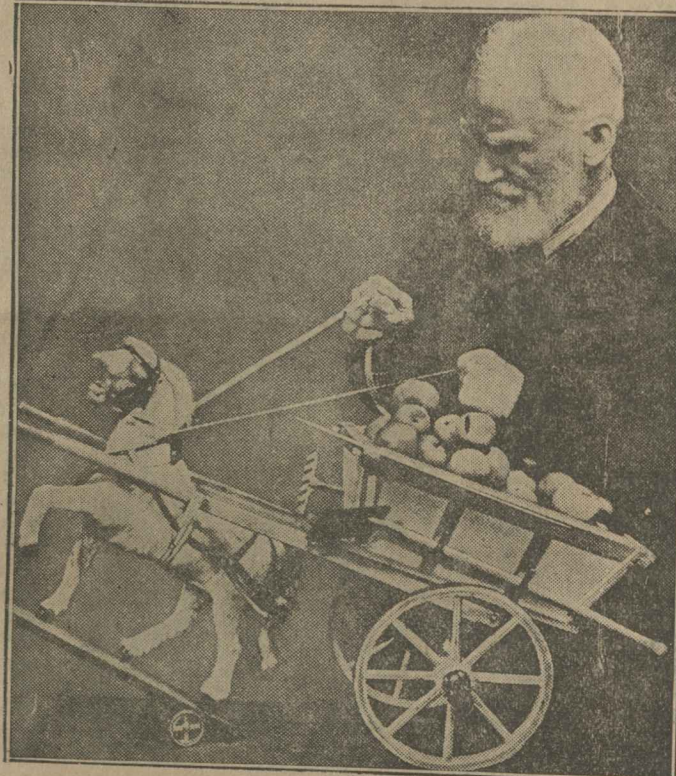
θωπος και τα άλλα μάλιστα, μια ξινή οάτιρα εναντίον της στρατοκρατίας, διασκεύαζε σε όπερετά διενέξεις κι' έκανε τον γύρο του κόσμου ως 'Σοκολατένιος σπατιώτης'. Με της πρώτες αυτές κομωδίες του, που είδαν το 1898 το φως της δημοσιότητας με τον γενικό τίτλο «Δράματα τερνά κι' ετερνά», ο Σόου είχε γίνει κι' ένας βρετανικός συγγραφέας. 'Η φήμη του είχε ξεπεράσει τα σύνορα της πατρίδας του και τα έργα του άρχισαν να παίζονται παντού.

Ακολουθούσαν τα θεατρικά έργα: 'Ο μηθητής του διαβόλου, 'Καίσαρ και Κλεοπάτρα, 'Το άλλο νησί του Τζων Μπλάι, 'Το δόγμα του δόκτορος, 'Τα παντοφλάκια του, 'Ο 'Ανδροκλής και το λινάρι, 'Το καρδιακάμένο σπίτι, 'Επίσημο πλοίο των Μαδουράλ, ή 'Ιωάννα ντ' Άρα. 'Το κάρο με τα μήλα και το τελευταίο του, που παίζεται σήμερα μ' εξαιρετική επιτυχία σ' 'Αμερικανικά και 'Αγγλικά θέατρα και φέρνει τον πρωτεύοντα τίτλο «Τόσο αληθινό όσο να μείνει καλό». Σάτυρες κι' αυτά, που κοινωνικές, τότε ιστορικές και πολιτικές, φανερόνουν στο βάθος την σταθερή προσήλωση του συγγραφέως στο ιδανικό της αυθεντικότητας του ανθρώπου, που δεν τον σαρκάζει για της αδυναμίες και της ατέλειες του από μίαν έμφυτη, να πούμε, κακότητα του, μ' αντίθετα επειδή πιστεύει πως ο άνθρωπος μπορεί και πρέπει να γίνει καλύτερος.

Η Σουηδική 'Ακαδημία, τιμώντας την δημιουργική προσπάθεια του Σόου και μη ξεχνώντας εξ' άλλου, πως ο 'Ιρλανδός συγγραφέας αγωνίστηκε με τον Μπέρναρ στην πρώτη γραμμή για την αναγνώριση και την διάδοση του 'Ιρην και γενικότερα της σκανδιναβικής λογοτεχνίας, του απένευσε το 1925 το βραβείο Νόμπελ. Μά ο Σόου, που είναι πλούσιος από τα έργα του, διαθέσει το χρηματικό έπαυλό του στην διάθεση της σουηδικής λογοτεχνίας σ' όλες τις χώρες που μιλάει ή αγγλικά.

Ο Μπέρναρ Σόου, παρά τα εβδομήντα έξη χρόνια του, εξακολουθεί να εργάζεται εντατικά. Γράφει και ταξιδεύει αδιάκοπα. Τελευταία πήγε στην Σοβιετική Ρωσία, όπου τσίγινε μια εξαιρετικά θερμή υποδοχή. Καίτοι ο Σόου δεν είναι θεοδόχος μαρξιστής, εν τούτοις οι Ρώσοι τον γάμισαν τιμές, αναγνωρίζοντάς, πως ο αγώνος του προλεταρίου τον δρόμο της κοινωνικής μεταρρύθμισης. Κι' ο 'Ιρλανδός συγγραφέας ανταποδίδει τα ίσα στους Ρώσους φίλους του, γράφοντας μ' ένθουσιασμό για την σημερινή κατάσταση της προλεταριακής δημοκρατίας. Δεν είναι πολλές καιρός, που ο Σόου επισκέφθηκε και την 'Αθήνα. Έκείνοι, που νόμιζαν πως το επάγγελμά του Σόου είναι... να λέει 'Ιρλανδές, απογοητεύθηκαν διαβάζοντας τις δικές του έννοιες, που είναι έτοιμες να πείσουν τους μας. Της βρήκαν κοινότητες και συνηθισμένες. Δεν συλλογίστηκαν πόσο ενάρετο είναι για ένα πνευματικόν άνθρωπο, να τον θεωρούν ύποπτο να κάνει τους άλλους να γελούν! Δεν συλλογίστηκαν ακόμα, πόσο μειονεκτική είναι μια τέτοια αξίωση από έναν άνθρωπο, που ο σαρκασμός του είναι το ιδιαίτερο εκφραστικό μέσον μιας βαθύτερης αγάτης, που νοιώθει για τους συνανθρώπους του κι' ενός κρυφού πόθου του για μια ζωή καλύτερη κι' αληθινότερη!

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ

Μια παράξενη φωτογραφία του Μπέρναρ Σόου μ' ένα χαρακτηριστικό άθρημα που συμβολίζει τον τίτλο του έργου του «Το κάρο με τα μήλα».

νόταν την ανάγκη να... γελάσει. Κι' έπειτα όλα τα πράγματα έχουν διτηρήσει: την σοβαρή και την αστεία τους. 'Η ιδιοσυγκρασία του Σόου τον έκανε να βλέπει την δεύτερη. 'Αφίνοντας λοιπόν κατά μέρος την μουσική και τον Βάγκερ, ο Σόου άρχισε να γράφει χιουμοριστικά διηγήματα στην αρχή κι' ύστερα κομωδίες. Τα πρώτα δεν έκαναν εξαιρετική εντύπωση. 'Η δεύτερη όμως άρχισαν να δημοσιεύουν κάποιο θόρυβο γύρω από τ' όνομά του. Σ' ένα περιβάλλον αυστηρού πολιτισμού σαν το αγγλικό, σε μια κοινωνία, που έδειχνε και δείχνει μεγάλο σεβασμό στην παράδοση, η τολμηρός ιδέα, ο ανέλεγκτος σαρκασμός κι' η πολεμική του Σόου ήταν πολύ φυσικό να κάνουν ζωνήριση αίσθηση και να δημιουργήσουν συζητήσεις κι' αντιλογίες. 'Ο σοσιαλεπαναστάτης Σόου είχε άρχισε ήδη με το έργο του την «αναξιοποίηση των αξιών». Τα «Σπατάλια των χρόνων», 'Ο ερωτικός, 'Το επάγγελμά της κ. Γουόρρεν», 'Ο άνθρωπος και τα άλλα, ή 'Εκάντις, το 'Επί μπορείς να πής και ο 'Μοιραίος άνδρας ήταν όλα καυστικές σατύρες εναντίον των αδυναμιών της σύγχρονης κοινωνίας. 'Ο αν-

Τά δράματα της ζωής

Εκδικήθηκε την τιμή του!

του 'Ανρϋ Φάλκ

μόνη αυτή ιδέα που τον κατέχει, να φύγει από το Παρίσι, να εγκαταλείψει τη Γαλλία, να κάνει καινούργιες επιχειρήσεις, και να γίνει κάτω από άλλους ουρανούς, ένας άλλος άνθρωπος με άλλες νέες ανάγκες...

Μέσα σ' αυτή την τελευταία αναλαμπή του κουράγιου του, ο κ. Λονέλ έπηρεσε το κοινό και έσυρε. Διέσχισε την μισή υδρογειο, εγκατεστάθηκε στην 'Απο 'Ανατολή, όπου μένει τώρα εδώ και δέκα χρόνια. Έγινε ο τύπος του άποικου: στυβαρός, επιεισηματίας, επίμονος. Δημιούργησε μια θαυμασία κοινωνική θέση, ενώρισε της πιο επιθυμητής γυναίκας, και διέπρωσε ότι η απόσταση, πιο γρήγορα και πιο αποτελεσματικά από το γόνο, γιατρέυει τους πόνους και τους ανθρώπινους καύμους. Με

Και η ανάνησις του πεθαμένου άρχισε να τον καταδιώκει παντού...

λίγα λόγια η Λίζα δεν είναι πλέον κι' αυτόν παρά μια ασήμαντη περιπέτεια χαμένη σε μια γωνιά του παρελθόντος. Είναι βέβαιος τώρα ότι αν την ξαναβεί τώρα μια μέρα, δεν θα αισθανθεί τίποτε, παρά μόνον θα χαμογελάσει αδιάφορα στο διάβα της. Κι' όμως: να, ύστερα από δέκα χρόνια, τον καταλαμβάνει και πάλιν η νοσταλγία, τον κυριεύει ο πόθος να ξαναβεί την πατρίδα του... Είναι ο γιος, πλούσιος, χαρισμένος, όταν ξαναγυρίσει στην Γαλλία, στο Παρίσι όπου περνάει μια ζωή άνετη και διασκεδαστική, χωρίς καν να γυρίσει να μνησθεί τι απάντησε εκείνη που ήταν άλλοτε η δικαιολογία της υπαγωγής του και για την οποία έγινε φονιάς...

Μια νύχτα λοιπόν που κοιμόταν με σίλους του σ' ένα ρεστοράν της μόδας είδε να μπαίνει η Λίζα, συνοδευόμενη από μίαν άλλη γυναίκα και δύο άνδρες. Στάς άρχες δεν την εγνώρισε: ήτανε παχιά, βαρετή, κοκκινική και πολύ ξανθά: διατηρούσε ως τότε όρατο το πρόσωπό της, που μολυνότανε τόσο ώρατο τα ίχνη της εξαντλητικής και τακτικής ζωής που περνούσε... Ήτανε ολοφάνερο πως η Λίζα είχε γίνει μια γυναίκα της ήδονης, μια άμορφη και παχιά κοινή γυναίκα. Το πολύ δυνατό γέλιο της, ενώ

κρατάει σφιχτά το μπράτσο του συνοδού της, που ήτανε ένας πολύ άσχημος άντρας, μαρτυρεί καθαρά πως πουλάει σ' αυτόν που προσφέρει τα περισσότερα ότι έχει: μείνει από τα κάλλη της... 'Ο κ. Λονέλ νομίζει πως ξαναβλέπει την παλιά Λίζα, αντικατοπτριζόμενη μέσα σ' έναν καθρέφτη που παραμορφώνει τα σώματα... Να λοιπόν η γυναίκα που τόσον αγάπησε... 'Η Λίζα τοποθετήθηκε σ' ένα γωνιακό τραπέζι, και ο πρώην σύζυγός της θαρρεί πως αν τον πάρει εξάφνα το μάτι της, θα κοκκινήσει για την κατάντησή της, θα ντραπή, θα υποφέρει... 'Ο κ. Λονέλ ήτανε πάντοτε ένας εξαιρετικά λεπτός άνθρωπος... Δεν θέλει να μάθει η Λίζα που άλλαξε τόσο, πως την κυτάει: ένας άντρας που την είχε γνωρίσει, άλλοτε, όταν ήτανε ένα πλάσμα τόσο γοητευτικό... 'Απομνηστικά λοιπόν τους φίλους του και σηκώνεται με διάκριση. Άλλα σκουντάφει: σ' ένα μικρό σκαμνάκι και σπάει ένα ποτήρι ενώ προσπαθεί να συγκρατηθεί από το τραπέζι για να μη πέσει χάρω. 'Η παλιά πράξα τον κυτάει, κι' εξάφνα η Λίζα τον βλέπει... 'Ο κ. Λονέλ φοιμά: νομίζει πως θα την δει να λιποθυμεί, είτε να σπκωθεί και να το βάλλει στα πόδια, είτε να έσπασε σε κλάματα... Την δυστυχισμένη!.. 'Ε λοιπόν, τίποτ' απ' όλα αυτά! 'Ασυνείδητη και πεπορμένη, αν όχι περήφανη για την ατιμία της, η Λίζα σκάει ένα γέλιο τσανταχτό και μπήγει της φωνής, ενώ όλα τα κεφάλια στρέφονται προς το μέρος της, προς το μέρος του:

—Μπα! για φαντάσου!... 'Αληθινοί!... Τι γίνηκες έπειτα από τόσα χρόνια μουλούκο μου; 'Ο κ. Λονέλ δεν απαντά... Να τον κι' ένας από όρους... 'Αντί ν' ακούσει μια κραυγή θγαλμένη από την καρδιά της, τρομαγμένη και ντροπισμένη, η Λίζα δεν επέτρεψε παρά ένα πρόστυχό ξεφωνητό μιας πόρνης! Κι' αυτήν λοιπόν την γυναίκα, είχαν αγαπήσει άλλοτε... Γι' αυτήν λοιπόν... 'Ο νυχτερινός διαβάτης σταμάτα κυριεύμένος από μια ανατριχίλα... Στέκεται ακίνητος, με το βλέμμα απλάνες και μ' ανοιχτό το στόμα... Θάλεγε κανείς πως θαίλει αυτή για ν' ακούσει μια φωνή μακρυνή... Και παράται μια φωνή σιγνή, αλλά καθαρή στα καταβάθα του είναι του, του φημισμένου: —Ρι' αυτό λοιπόν το έν, σκεπτόμαι: έναν άνθρωπο...

Και η ανάνησις του πεθαμένου άρχισε να τον καταδιώκει για πάντα. Και την νύχτα εκείνη για να ξαναβεί την πατρίδα του, εξύπνησε η ναρκωμένη συνείδησής του... Κι' ο δυστυχισμένος συλλογίζεται, φημιζόντας σιγανά: —Πώς στον κόσμο ένα όραμα παλλήκαρι που εξακούσει το αίμα επάνω της, τον 'Βρωτα... Συνήντησε μια παλαιά σκηνή, και την έκανε δική του. Μήπως ήθελε αν ήτανε γυναίκα μου; Μήπως ήθελε το καλό μου; Δεν θαύρασα!... Άγνωστος και αυτή ακόμη την ύπνεσή μου. Και ήθελε από το δάχτυλό του τυλίγει το αυτί μου, της γελούσε ζήλετας μου και τον εσκότωσα, άνθρωπα, άνθρωπα... Ήτανε ένα καλό παλλήκαρι, η γυναίκα μου ήτανε μια έλσεινη και εγώ ένας άβλιος... Και σ' αν μια συντομή απάντησης, η σιγνή και καθαρή φωνή έφθασε! —Είπα ένας φονιάς... ένας φονιάς... ένας φονιάς...

Σε λίγες μέρες αλιεύθηκε το πτώμα ενός φημισμένου, κάτω από τα γεφύρια της 'Ανσέρ: ήτανε το πτώμα του κ. Λονέλ. —Είπα ένας φονιάς... ένας φονιάς... ένας φονιάς...

ΑΝΡΥ ΦΑΛΚ.

[ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ]

«Η αυτοκράτειρα του Βυζαντίου Θεοφανώ, όπως αναφέρει ένα βυζαντινό Χρονικό, ήταν, έξω από τα βασιλικά της καθήκοντα, μια φρίκη φιλήδονη που άφιωνε της νύχτης της σε δολιχοπαιδικές διασκεδάσεις με διαφόρους νέους, τους οποίους δεν εδίσταζε να πείσει να σκοτώσουν εάν έτιχαινε κάποτε να την αναγνωρίσουν. Όμως η πραγματική ιστορία της Θεοφανώς άρχίζει αλλοιώς: Ο Καλομανώλης, ένας κάπελας, κι ο Βελισάριος, ένα νεόφυτος πρόην συνάδελφός του, συζητούν για ένα κορίτσι που υιοθέτησε ο πρώτος, μόνο και μόνο για να το εκμεταλλεύεται.

3. (ή συνέχεια)

Τόξερε καλά ο Καλομανώλης πως ο καλόγερος που του πούλησε το μικρό εκείνο κορίτσι, τον είχε πιάσει με τα πατήριά του. Και σαν να μην έφτανε η ζημία—μυόδ κοιντανιάντο άσημένιο—θα μάθαινε τώρα κι ο κόσμος, πως—ναι!—από το ξερό του το κεφάλι δεν πλούτισε ίσαμε τότες.

—Ας είναι! άς είναι!... άρχισε τα φραστικά παρηγορήματα ο νεόφυτος Βελισάριος. «Ας είναι!... Μ' αὐτό δε δὲ πα θανάτης δέβια. Έχει ο Θεός!

Και χάρθηκε φιλικά τον Καλομανώλη στο μυχό του.

—Πήγαινε τώρα στην εὐχή της Μεγαλόχαρης, γιατί δεν θέλω να τοιτσιφεται άδικα το ξέγρι στο τηγάκι σου. Έξέ άλλου, έχουν φέρει σήμερα στην φαρδύκαλα μύδια ξελεκτά, δολιμένα ένα κι ένα, άπ' της κοιλίες των πολεμικών μας πλοίων που ναυλοχούνε τώρα τόσα χρόνια στον Κεράτειο. Όπου βλέπει κανείς, τέλος πάντων, πως σε κάτι μας είναι όφελιμος κι ο στόλος μας. Άν κι' εδὼ που τα λένε, πολύ γρήγορα θα χρησιμοποιηθούν τα καράβια μας για τίποτα καλύτερη δουλειά, παρά να μαζεύουν μύδια. Στάσου μιά να δῇς ο γιος μου πλοίαρχος, και να του πάρω και τ' άλλο που του έταξα... Στην εὐχή της Παρθένου! Έγινε εν είδη αδελφείας...

Φαρισαϊκός ο κάπελας τράβηξε μαζί με τα πλεμόνια του, διαστειλός να στρίψει μέσα σε κάποιο παρυσόκακο.

Ένδ' ο νεόφυτος γελοῖσε τώρα χαιρέκακα, έτσι που σείονταν τα παχειά προγόμια του. Κι' όλο μουρμούριζε:

—Νά σου δείξω εγὼ, ταπεινέ, για να μάθης διηλαθῇ ποῖος είναι ο κνρ-Βελισάριος, κι' όχι να με φωνάζης άόδια μάστορα!...

Μυστικό κρυμμένο
σ'ένα φυλαχτό.

Ότε πρὸς την φαρδύκαλα τράβηξε ο κακοφροσύνης κάπελας, ότε για μύδια φρόντισε. Μόνο τράβηξε γοαμῖ στο κατηλειό του. Πέταξε τα πλεμόνια στο τελάχι, και κάλεσε την ψυχούλα του. Όχι τη μικρή, μα τη γρηά που θα μπορούσε να πῶν και μητέρα του.

Προτού την πάει με της κλωτσές άρχισε να την δοῖ:

—Πού είχες τα στραβά σου χθές, κακό γραδιόν;

Δὲν της χρειάστηκαν περισσότερα της δύστηνης για να καταλάβῃ τὸ τι καταλόγιζε εἰς βάρος της ο άφεντικός: Για την άγορά της

περ 2ο.

μικρῆς επρόκειτο αἰγούρα. Κι' εἶν' ἡ ἀλήθεια πως είχε εὐθύνῃ και ἡ γρηά. Πρὶν δόση χέρι, πρὶν κλείσῃ συμφωνία, και πρὶν ἀκούῃ γῆνῃ ἡ πράξη στο πανάκιον, ο κάπελας είχε συμβουλευθῇ τη γρηά. Αὐτὴ πάλι, ξέροντας τὸν κακόγνωμο άφεντικό της, οὔτε ναί τοῦ είχε πῆ, οὔτε όχι.

Κι' αὐτὸ ἦταν τώρα τὸ ἀμώμητά της. Μὰ σὺν γυναῖκα πολὺξερη, πὺν γνώρισε δέκα πατεράδες θετοὺς στὴ ζωὴ της τοῦλάχιστο, ἀπὸ άφεντικό σ' άφεντικό, ἔτσι ὅπως τὴν μεταποιλοῦσαν ὁλοένα, δὲν περιέμενε να φάῃ τὴν κλωτσιά.

—Αγαθὲ! τοῦ εἶπε ὁσο πὺ πρόσχαρα μπορούσε. Χτὲς ἔβαν με ρώτησες, δὲν σε βάσαν να πάρῃς τὴν μικρή.

—Αλλὰ καὶ δὲ μ' ἐμποδίζεις, κορακοπρόσωπη!

—Νά σου δείξω εγὼ, ταπεινέ, ποῖος εἶναι ο κνρ-Βελισάριος, μουρμούριζε ο νεόφυτος, γελοῖτας χαιρέκακα.

—Σήμερα δυοῖς, ἂν ἦτανε να ξαναορίσης τούτη τη δουλειά, θά σε δίαζα θετικά. Κι' ὅχι μόνο για μὺδ άσημένιο κοσταντινιάντο. Μὰ και για δολιχέρη!

Κι' ἐπειδὴ, ἔπειτα ἀπ' τὸ τετελεσμένο γεγονός, ο κάπελας δὲν ἔπρεπε καλλίτερο παρά να δοῇ κι ο ἴδιος κάποιο πάτημα, να ησυχάζῃ τὴν καρδιά του, ἡμέρεψε ξαφνικά και ρώτησε να μάθῃ για τὴν μεταστροφή της γνώμης της γρηάς.

—Σὺν ἔβνο σου ἀλλάξες γνώμη, ταίχλα;

—Ακριβῶς, ἀγαθὲ! Στὸν ἔβνο μου ἡ καλύτερα στὴν στρόφιγγῃ μου, γιατί ἡ σκέψη αὐτὴ δὲ μ' άφισε να κλείσω μάτι ὅλη νύχτα.

—Γι' αὐτὸ τὰ μούτρα σου εἶναι σήμερα σὲ τέτοια χάλια;

—Μπορεῖ να εἶναι γι' αὐτὸ. Ὅστόσο, ὅπως τὸ ξέρεις, πλαγιάσαμε μαζί με τὴν μικρή. Έχω ἐμπιστοσύνη στὴν παλάμη μου, και

φτάνει ν' ἀγγίξω ἔστο και στὰ σκοτεινά ἐν κοριτσιότικο κορμὶ για να καταλάβῃ αἰσῶς τὸ ποῖόν του.

—Αρχίζε πάλι να θυμῶνῃ και ν' άνησυχῇ ο κάπελας.

—Γρηά άφορεσμένη!

—Σὰν να μὴν ἔβρινε καλὸ να δικαιολογῇ σ' αὐτὴν τὴν ἐπὶπληξη, ἡ γρηά ἐξακολούθησε: —Εν τούτοις ἦταν ἡ πρώτη φορά πὺν δι-σπιστοῦσα στὴν παλάμη μου. Σημάθῃ καὶ ἡ ναῖρα λυχνάρη!...

Πετάρθηκε ἀπ'τὴ θέση του ο κάπελας:

—Γι' αὐτὸ ἂν μὰς σωθῇ τὸ ξέγρι, δὲ φ-χοῖμε λάδι για τὸ τηγάκι!

—Εὐλογημένα ἔξοδα! Τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ γρηά. Γύρισε πρὸς τὴ γωνία, ὅπου ἦτανε καθισμένη ἡ μικρή, ἔτσι πὺν δὲ φαινότανε παρά μὰ τοῦσσι ἀχτένιστα και ματερόεμε πυροόξανθα μαλλιά. Τὸ κακόμοιρο ἄκουσε και καταλάβαινε πως γι' αὐτὴν γινότανε ὅλη ἡ κείνη ἡ φασαρία.

—Γιὰ εἰα εδὼ! τῆς πρόσταξε ἡ γρηά με τὴ θρασύνη φωνή της.

—Ἦ μικρὴ σηκώθηκε.

—Σύρε να πλύνῃς τὰ μούτρα σου!

—Δὲν εἶναι ἀνάγκη! —άρχισε πάλι ν' άγορεύῃ ο κάπελας. —Όσο και να μὴ μάς σπα-χίσει τὸ νερό, δὲν ἔχουμε για πέταμα. Παρε-κά ἡ δοῦμια τὰ μούτρα δὲν γίνονται καλύτερα...

—Ὅστόσο, κῆταξε τώρα προσεκτικότερα τὸ κορίτσι. Τοῦ φαινότανε σὰν να τῆς ἔβλεπε πρώτη φορά τὰ μεγάλα στρογγυλά ἔκτα μάτια με τὰ βλέφαρα πὺν πέφτανε παρῶντα για τὴν ἡλικία ἑνὸς κοριτσιό, ἔτσι θαμνὴ σὰν λιγυμένα. Κι' ἐξ άλλου, πηχτὲς μαρ-νὲς βλεφαρίδες σκίαζαν τὸ πρόσωπο με τὴν προλεπτιὰ μπιτίσα και τὰ σαρκώδη ζεῖλα. Τὸ πηγούνη ἦταν κομψὸ, σὰν να τὸ εἶχε δοῦλῃ ἡ σμῖλη τοῦ μαρμαρογλύπτη. Κι' ὅλα αὐτὰ πλαισιωμένα μέσα στὴς τοῖρες τὰ πυροόξανθα μαλλιά.

Τὸ κακό ἦταν πὺν δὲν εἶχε προφῶσα να καλοκαρδισθῇ ο κάπελας. Γιατὶ στὸ ἀνεμεπῶν εἶχε πέσει τὸ μάτι του στὸν λιπόσαρκο λαμὸ τῆς μικρῆς.

—Γι' να τὴν κάμω ἐγὼ τὴν πρόσφρη, μουρμούρισε, ὅταν λείπει τὸ οὐσιαστικότερο ἀπὸ τοῦτο τὸ κορμὶ.

—Αντὶς ἄλλη ἀπάντησῃ, ἡ γρηά τράβηξε τὴν μικρὴ ἀπ' τὴν πλάτη και τὴν ἔσπρωξε στὸ π-σομάγιο, πὺν ἦταν τὰ βαρέλια τὸ κρασί.

—Γδύσου! τῆς φώναξε.

—Κουρῶνῃ, να γυθῶδ!...μουρμούρισε ἡ μικρή. Ἀλλὰ μόλις τῆς ἦρθε τὸ πρὸτο χαστούκι, δὲν ἔβρισε ἄλλῃ ἀντίρρηση. Κι' οὔτε χρο-στικε ὅρα πολλὴ για να ρίξῃ ἀπὸ πάνω της τὰ λίγα κουρέλια πὺν σκεπάζαν τὸ κορμὶ της. Ἐπηρεολούθησε μὰ σκεπῇ πὺν θὰ φαινόταν σῆ-μερα παρῶντα, μὰ πὺν ἦταν πὺν σκεπῇ πὺν ἔπρεπε ἡ γρηά να ἄγῃ ὅταν τοῦς ἀ-θροῖπους σὰν τὰ ζῶα. Ο κάπελας πὺν παρ-αλοῦθους, άρχισε να ἔβρινη τὴν κορφή του. Τοῦ φαινότανε ἀποστεντο. Κι' ὅλο σὰν να μασοῦσε ἀνάμεσα στὰ δόντια του:

—Δώδεκα-δεκατὺ χρονῶ κορμὶ!... Μὰ μπορεῖ ποτὲ δώδεκα-δεκατὺ χρονῶ;... Στην ἡλικία αὐτῇ, τί θὰνὲ τὸ σῶμα ἑνὸς κοριτσιό. Μία σανίδα. Ένα άσχημάτιστο κορμὶ πὺν πο-ρεῖ ν' ἀνίκερ στὸ ένα γυθὸ ἡ στὸ ἄλλο...

—Γιὰ γύφνα πῶν!

—Πρόσταξε ἡ γρηά. Ἦ μικρὴ με περμένο τὸ κεφάλι ὑπάκουσε.

—Γιὰ εἰα δὲν στὸ φῶς!

Μαλάκωσε ξαφνικά ἡ φωνὴ τοῦ κάπελα πὺν λὲς και δὲν πίστευε τώρα στὰ μάτια του. Χρειάστηκε να τραβιχθῇ ἡ μικρὴ ἴσαμε τὴν πῶσο πόρτα τοῦ μαγαζιό, να σταθῇ μέσα στὴν φωτεινὴ δόση των χινοποριάτικων άχτινων πὺν ἔστειλε ἡ ἔξωπορτα, για ν' ἀνοίξῃ τώρα ο κάπελας τὸ στόμα του και να χάσῃ σὲ χ-...

Η ΜΕΣΣΑΛΙΝΑ
ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ω.

Ἦε πρὸς τὸ κοριτσιότικο ἐκεῖνο κορμὶ.

—Ας εὐχῇ ντὲ εδὼ να μὺς μιλήσῃ τώρα ἑ-...

—Ἦ γρηά δὲν καταλάβαινε τὰ λόγια αὐτὰ...

—Όλο φανό! Όλο φανό!...

Καὶ σφίγγοντας τῆς σάσκες ὡς πὺν τῆς...

—Γιὰ βάλε, κῆρη μου, τὸ χέρι σου! Ψά-...

Μὰ φαινότανε πὺν περισσότερο ἀπ' τὴν...

—Ανοίξε να δῶ τὸ στόμα σου!

Κῆταξε τὰ δόντια. Κι' εἶπε ἔνα:

—Καλά, δὲν πειράζει! Ὅθι βγοῖν και τ'...

Μ' ὅλο πὺν διαστειλός να φῆγῃ, ἔβριχνε ά-...

—Ἦ γρηά ἔβριχνε να δῇ τὸ πως άκοιμποῦσε...

—Εἶναι ἀπὸ σῶ, τὸ καλόντρη! Δὲν μπο-...

—Πῶς τὸ συμπεράσμα τῆς ἔξτασης πὺν...

—Γρηά τώρα μισός!

—Πρόσταξε ο κάπελας.

Ἦ μικρὴ ὑπάκουσε και πάλι. Πάντα σκε-...

—Όμως, σὰν να ντρούπικε ξαφνικά, κοκκί-...

—Εἶναι καὶ ντροπαλή!

—Αὐτὸς ἐκεῖ να ἔξερ ἀπὸ τώρα τὴ ντροπή!

—Ότὸσο, ἡ πρῶτες δρονητικὲς ματιὲς τοῦ...

—Αὐτὸς ἐκεῖνος τὸν κάπελα, πὺν ἦταν τὰ βαρέλια τὸ κρασί.

—Γιὰ στάσου! Τι εἶναι πάλι τοῦτο εδὼ;

—Κάτω ἀπ' τὸ λαμὸ, ἴσῶσα ἀπὸ λαζάρια...

—Αὐτὸς ἐκεῖνος τὸν κάπελα, πὺν ἦταν τὰ βαρέλια τὸ κρασί.

—Αὐτὸς ἐκεῖνος τὸν κάπελα, πὺν ἦταν τὰ βαρέλια τὸ κρασί.

—Αὐτὸς ἐκεῖνος τὸν κάπελα, πὺν ἦταν τὰ βαρέλια τὸ κρασί.

—Αὐτὸς ἐκεῖνος τὸν κάπελα, πὺν ἦταν τὰ βαρέλια τὸ κρασί.

—Αὐτὸς ἐκεῖνος τὸν κάπελα, πὺν ἦταν τὰ βαρέλια τὸ κρασί.

ἡ μικρὴ; Ἐγὼ πὺν τὴν ἔχω για δούλα;

—Ἦ γρηά δὲν μιλοῦσε. Τὸν ἴδιο φῶδο συμ-...

—Ό! Μάστορ-Καλομανώλη!... Σοῦ καίγεται...

—Ακούστηκε ἀπ' τὸ μαγαζὶ ἡ χοντρή φωνή...

—Ἦνα βαστάζος τοῦ λιμανιό, πὺν με τὸ μαῦ-...

—Ανοίξε να δῶ τὸ στόμα σου!

Κῆταξε τὰ δόντια. Κι' εἶπε ἔνα:

—Καλά, δὲν πειράζει! Ὅθι βγοῖν και τ'...

Μ' ὅλο πὺν διαστειλός να φῆγῃ, ἔβριχνε ά-...

—Ἦ γρηά ἔβριχνε να δῇ τὸ πως άκοιμποῦσε...

—Εἶναι ἀπὸ σῶ, τὸ καλόντρη! Δὲν μπο-...

—Πῶς τὸ συμπεράσμα τῆς ἔξτασης πὺν...

—Γρηά τώρα μισός!

—Πρόσταξε ο κάπελας.

Ἦ μικρὴ ὑπάκουσε και πάλι. Πάντα σκε-...

—Όμως, σὰν να ντρούπικε ξαφνικά, κοκκί-...

—Εἶναι καὶ ντροπαλή!

—Αὐτὸς ἐκεῖ να ἔξερ ἀπὸ τώρα τὴ ντροπή!

—Ότὸσο, ἡ πρῶτες δρονητικὲς ματιὲς τοῦ...

—Αὐτὸς ἐκεῖνος τὸν κάπελα, πὺν ἦταν τὰ βαρέλια τὸ κρασί.

—Γιὰ στάσου! Τι εἶναι πάλι τοῦτο εδὼ;

—Κάτω ἀπ' τὸ λαμὸ, ἴσῶσα ἀπὸ λαζάρια...

—Αὐτὸς ἐκεῖνος τὸν κάπελα, πὺν ἦταν τὰ βαρέλια τὸ κρασί.

—Αὐτὸς ἐκεῖνος τὸν κάπελα, πὺν ἦταν τὰ βαρέλια τὸ κρασί.

—Αὐτὸς ἐκεῖνος τὸν κάπελα, πὺν ἦταν τὰ βαρέλια τὸ κρασί.

—Αὐτὸς ἐκεῖνος τὸν κάπελα, πὺν ἦταν τὰ βαρέλια τὸ κρασί.

—Αὐτὸς ἐκεῖνος τὸν κάπελα, πὺν ἦταν τὰ βαρέλια τὸ κρασί.

—Λέγε! Δὲ θυμῶσα;

—Επέμεινε και ὁ κάπελας. Τότες άκούστηκε...

—Ἦταν καλόγερος ἡ μητέρα σου;

—Όλες ἡ καλόγερές ἦσαν μητέρες μου.

—Εἶναι τῆς ἐφ'όναζα.

—Καὶ γιατί σε δώσαν στὸν καλόγερο;

—Γιατὶ ἐκεῖνος με πήρε.

—Κουρά;

—Μοῦ εἶπε να με πάρῃ σεργιάνι, μὰ να...

—Πῶς τ' ἄλλα τὰ παιδιὰ, πὺν τῆς ἔβλεπε...

—Ποῦ σε βῆκε ὁ καλόγερος να σοῦ τὰ...

—Εἰχεται ταχτικά στὸ μοναστήρι, γιατί...

—Μ' ὅλες αὐτὲς τῆς πληροφορίες, δὲν μπο-...

—Καὶ τοῦτο εδὼ τὸ σημάδι, θυμῶσα ἀπὸ...

—Ποῖο φυλαχτό;

—Τὸ χρυσὸ τὸ φυλαχτό μου πὺν ἦ-...

—Καὶ πὺν εἶναι το;

—Τὸ πήρε ὁ καλόγερος. Έσπασε...

—Ο κάπελας και ἡ γρηά κιντάρη-...

—Γιὰ πὲς μου; Άκουσες ποτὲ τ' εἶχε...

—Τίμο ἔβλο ἔβλεπε ἡ καλόγερές.

—Μὰ και κάτι ἄλλο θαυμασιονό. Όταν...

—Κατάλαβα! χλώμιασε ξαφνικά...

—Φαίνεται θυμῶς πὺν εἶχε καταλάβῃ...

—Πρέπει τὸ δίχως ἄλλο να ξανα-...

—Τὸ δίχως ἄλλο!

—Όλο και γοῦνῶνε τώρα τὸ θαῖο...

—Πῶς τῆς γρηάς ἀνέμισε στὴν οὔτῃ...

—Καὶ σὰν να μοναχολοῦσε τώρα;

—Καὶ τὸ εἶπα ἐγὼ! Τέτοιο βλαστάρη...

—Κάτι τέτοιο τρέχει στὴς φλέβες του.

—Κάτι τέτοιο τρέχει! Παρῶντα κι' ο...

—Ποῖος καλὸς εἶναι; Ἦ ποῖος καλὸς εἶναι...

—Πῶς τῆς γρηάς ἀνέμισε στὴν οὔτῃ...

—Καὶ σὰν να μοναχολοῦσε τώρα;

—Καὶ τὸ εἶπα ἐγὼ! Τέτοιο βλαστάρη...

—Κάτι τέτοιο τρέχει στὴς φλέβες του.

—Κάτι τέτοιο τρέχει! Παρῶντα κι' ο...

—Ποῖος καλὸς εἶναι; Ἦ ποῖος καλὸς εἶναι...

—Πῶς τῆς γρηάς ἀνέμισε στὴν οὔτῃ...

—Καὶ σὰν να μοναχολοῦσε τώρα;

—Καὶ τὸ εἶπα ἐγὼ! Τέτοιο βλαστάρη...

—Κάτι τέτοιο τρέχει στὴς φλέβες του.

—Κάτι τέτοιο τρέχει! Παρῶντα κι' ο...

—Ποῖος καλὸς εἶναι; Ἦ ποῖος καλὸς εἶναι...

—Πῶς τῆς γρηάς ἀνέμισε στὴν οὔτῃ...

Η σαιζόν της πουτίγκας

Η πουτίγκα είναι το εθνικό γλύκισμα των Άγγλων. Και ως τέτοιο έχει την σαιζόν του, που εορτάζεται κυριολεκτικά ως εθνική εορτή.

Κατά την περίοδο αυτή όλοι ανεξαιρέτως οι Άγγλοι πολίτες, από το πλουσιώτερο στο φτωχότερο σπίτι κατασκευάζουν το νοστιμωμένο αυτό γλύκισμα, που το τρώνε επί εδωμάδες, γιατί λένε ότι από αυτό ολόκληρα κλά!.

Ήδη από δεκαπενθήμερου ήνοιξε στην Αγγλία η σαιζόν της πουτίγκας. Στο Λονδίνο έγινε με όλην την επιδητικότητα η

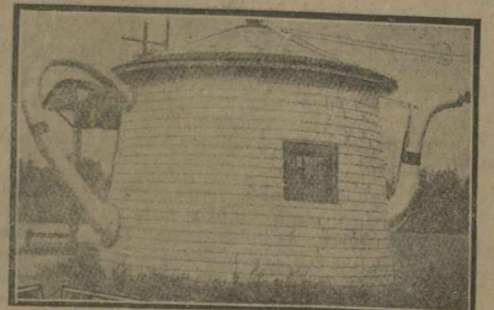
σχετική εορτή, προεξάρχοντος του Άγγλου υπουργού των Έξωτερικών κ. Τζων Σάμιον, όπως κ' έκανε πούτος το ώραίο γλύκισμα, όπως φαίνεται στην εικόνα μας. Σημειωτέον ότι η εξαιρετική αυτή πουτίγκα είχε, εκτός των άλλων συνηθισμένων υλικών, και κιμάν, σπανάκι και μανητάρια!

Τσαγιέρα κολοσσός.

Η κολοσσιαία αυτή τσαγιέρα, με την γαρνιτούρα, γοαρκιότητά της, βρίσκεται επάνω στον δημόσιο δρόμο Δός Αντζελς της Καλλιφορνίας και είναι απλούστατα ένα κομψότατο παράδειγμα ανεφοδιασμού των αυτοκινήτων.

Έχει κτισθή ποίν λίγα γρόνια από έναν έξυπνον επιχειρηματία, ο οποίος κάνει γουές δουλειές γάρκι στην πρωτότυπη αλλά και ποφή αυτή επινοήσή του. Προέπει να σημειωθεί πως το σημείο όπου βρίσκεται κτισμένος ο ιδιόρρυθμος οίκος απείγει άκοκτάς εκατοντάδες γιλίόμετρα τόσο από το Δός Αντζελς, όπου κατευθύνονται τ' αυτοκίνητα, όσο και από την Πασαδένα, απ' όπου ξεκινούν. Έτσι τ' αυτοκίνητα που άλλοτε επροσηλυθόντο δυσχερώς βάρους βενζίνης απ' τον τόπο της αναχώρησής των, βρήκαν την ευκολία τους, όχι βέβαια όμως περισσότερη από... τον ιδιοκτήτη της τσαγιέρας!

Από το στόμα της τεραστιάς αυτής τσαγιέρας προμηθεύονται την βενζίνη των όλα τα αυτοκίνητα, που εκτελούν την συγκοινωνία των περιωρών. Από μακριά δε παρουσιάζει το παράξενο θέαμα μιάς αληθινής κολοσσιαίας τσαγιέρας που... γύνει τσάι στα γύρω της τεράστια πολύχρωμα κύπελλα, — τα αυτοκίνητα δηλαδή!

γιάρας προμηθεύονται την βενζίνη των όλα τα αυτοκίνητα, που εκτελούν την συγκοινωνία των περιωρών. Από μακριά δε παρουσιάζει το παράξενο θέαμα μιάς αληθινής κολοσσιαίας τσαγιέρας που... γύνει τσάι στα γύρω της τεράστια πολύχρωμα κύπελλα, — τα αυτοκίνητα δηλαδή!

Ο νεαρός «ξέν-περιμιέ» του γαλλικού κινηματογράφου Ζαν Μαρό, που ανταγωνίζεται και γοητευτική πρωταγωνίστρια του γαλλικού κινηματογράφου Μόνα Λιζ, που θα θαυμάσουμε έφετος στην Αθήνα στα νέα της φιλμ «Η υπέρροχη ημέρα» και το «Γαϊδοῦρι του Μπουριντάν».

Ένας εύφυης επιχειρηματίας της Κιανής Ακτής, όπου βασιλεύει η αιωνία άνοιξη, επενόησε ένα είδος θαλασσίας πολυθρόνας, η οποία επιτρέπει στους λουόμενους να ξεπλώνονται κατά τον αναπνευστικότερο τρόπο εντός της θαλάσσης. Η πολυθρόνα, καμωμένη από λάστιχο φουσκωμένο με αέρα, είχαν τεραστιά επιτυχία.

Μιά εξαιρετικά αισθητική και γοητευτική σκηνή από το νέο φιλμ «Αγάπησέ με άποψε» που γυρίζει ο προσφιλής στο εθνογαϊκό κοινό Μωρίς Σεβαλιέ με την γοητευτική «παρτινέρ» του Νίνες Μαντιόν. Ο Σεβαλιέ, που παριστάνει τον «βαρώνο» αποκαλύπτεται από μεσορρανή ήδη ότι είναι... ράπτης και η «πριγκήπισσα» Μαντιόν, εκπληκτος του όμολογεί πως παρά την απάνη εξακολουθεί ακόμη να τον αγαπά.

Τό μοτο-ποδόσφαιρο.

Πρό ημερών εδόθηκε στο Στάδιο των Παρισίων το πρώτο μάτς του μοτο-ποδοσφαίρου, του νέου αυτού σπό, που άρχισε να κατακτά τους φανατικούς οπαδούς. Ο άγων έγινε μεταξύ των δύο ισχυρότερων ομάδων της Γαλλίας, του «Μοτοποδοσφαιρικού Συλλόγου Γαλλίας» και του «Μοτοποδοσφαιρικού Ομίλου Παρισίων», και συνεχίστηκε, λόγω του πρωτοτύπου θεάματος που

παρουσιάζει, πλήθη φιλάθλων, οι οποίοι χειροκρότησαν ενθουσιωδώς τους παίκτες άφορτών των ομάδων. Όπως βλέπετε στην εικόνα μας, που παριστά μιά ώραία σάση του αγώνος, το νέο αυτό σπό προϋποθέτει από τους παίκτες του όχι μόνον ικανότητα ποδοσφαιριστού, αλλά και ισορροπιστού και υποσυκλίστα! Όλα αυτά τα προσόντα είναι βέβαια δυσκολώτατο να βρεθούν σ' ένα και το αυτό άτομο! Γι' αυτό, όπως φαντάζεσθε, το νέο πρωτότυπο παιχνίδι θαμιάζεται και απασχολεί όλους τους οπαδούς.

Ενώ μιλούμε περί άφοπλισμού...

Η διάσκεψις του άφοπλισμού συνεδριάζει επί ολόκληρους μήνες και εκατοντάδες ανθρώπων περιμένουν αναγωνίως την εξασφάλισιν της ειρήνης από τα εξακολουθητικά συνέδρια των διπλωματών.

Όλος ο κόσμος όμιλει για την ιστορική εκείνη μέρα που θα καταγραφθούν τα όπλα και οι στρατοί, και τα κράτη, απόσκοπτα πια από τούτους περιπασιμούς, θα επιδοθούν σε ειρηνικά κοινωνικά έργα. Η σχετική διάσκεψις έχει πελαγώση μέσα στα μακροετή σχέδια που υποβάλλουν οι διάφοροι αντιπρόσωποι.

Εν τω μεταξύ τα διάφορα κράτη δεν ξεχνούν την απλή τους τέχνη κι' έλακα νοσούν να εξαπλίζονται. Και όχι μόνον με

τα παλιά όπλα, αλλά και με όλα τα νέα εφευρήματα της επιστήμης. Στην εικόνα μας φαίνεται δύο γάλλοι στρατιώτες, και ένα λατινικό, έλαστούμενο στην κατόπτρη των έλθόντων θέσεων. Η παράξενη σκέψη που τρέχει για να απαντηθούν κατά των αφοβισμών, προβάδουν στους δύο στρατιώτες και τον συνοδό τους την ύψιν τεραστιά της Αποκαλύψεως!

"Αλλα Ναζίμοδα

Ένα απόβραδο του 1910, ο μεγάλος ρόσος ήθο-ποιός Παύλος Όρλένερ συνήγαγε μέσα σ' ένα φιλοσοφικό σαλόνι της Μόσχας μια καπέλλα με μάτια ρεμβάζοντα, θερμά και μυστηριώδη σαν τη νύχτα! Ήταν η "Αλλα Ναζίμοδα. Είχε μια σοβαρή μαύρη τουαλέτα. Ήταν τότες η προεπαναστατική εποχή, η εποχή που οι ρόσοι διανοούμενοι είχαν αναλάβει αυτόκλητα την επι-αφροίτιση του λαού. Η "Αλλα Ναζίμοδα έτοιμαζόταν να φύγει ως δασκάλα σε κάποιο μα-κρινό χωριό.

Ο Παύλος Όρλένερ, που πέθανε τελευ-ταία στην Μόσχα πριν τρεις-τέσσερις μήνες, έκοψε του ότι ήταν ο ίδιος μιά από τις αξιο-λογότερες πρωτογνομίες του ροσσικού θεά-τρου, είχε και την μεγάλη μαγία να ανακαλύ-πτει καινούργιους καλλιτέχνες, να δημιουργεί καινούργιους ιερείς και ιέρειες της θεατρικής θρησκείας. Το βλέμμα και η φωνή της "Αλ-λας Ναζίμοδα δεν μπορούσαν παρά να συναρ-πάσουν και να γοητεύσουν τον μεγάλο ήθοποιό.

Νύχτα όρα και κάτω από μια ραγδαία βρο-χή, παρακολούθησε αμήθερον την νέα κόρη, που ακόμη καλώς-καλά ούτε γνώριζε, μέσα στους άπειρους δρόμους της Μόσχας. Της άπτεται τον λόγο και της μίλησε με φέρση και ενθουσιασμό. Την παρότρυνε «έν δυνάμει του Θεού» να δεχθεί ν' ανέβη στο θέατρο και να μην περιφρονήσει το θαυμάσιο ταλέντο που είχε μέσα της. Έβρασε στο σημείο να γο-νιολύσει μπροστά στην Ναζίμοδα, ο όνειρο-πόλος εκείνος που ήξερε, ως την τελευταία μέ-ρα της ζωής του παρ' όλες τις δυστυχίες που πέρσας, να διατηρήσει στην ψυχή του έναν εν-θουσιασμό και λυρισμό έντελως παιδιστικό. Και επέτρεψε να κροδίσει στο τέλος το παιχνίδι του. Η Ναζίμοδα, γοητευμένη μαγεμένη, συνεπαρμένη, άρτισε τον έαυτό της να παρσώ-νη από τα λόγια του.

Έπ' εξη χρόνια κατόπιν στη σειρά, η Να-ζίμοδα έγινε η πιστή μαθήτριά, η συνεργά-τις, η συντροφίσσα του Παύλου Όρλένερ. Έ-μοιράστηκε τις απογοητεύσεις του ως διευ-θυντού ενός λιανοδίου θιάσου κι' ως ήθοποιού περιτλανούμενου ανά την Ρωσία και τον κό-σμο ολόκληρο. Κι' εκείνος την έδιδε να ελ-γυαίτο και αμύπητος από κάθε εγωϊ-σμό, αλθινην σε κάθε εκδήλωσή της.

Ο Μεγάλος πόλεμος τον έσπασε στην 'Α-μερική, όπου έπαιζαν έργα του Ταϊγκόφ, του Τσέκωφ και του Σαίξπηρ.

Ο Όρλένερ επέστρεψε άμείστος στην Ρω-σία για να πολέμησε. Η Ναζίμοδα έβρισε μά-νη στης Ήνωμένες Πολιτείες. Και τότε ά-κοιβάς άρχισε για τη ζωή του μια καινούρ-για περίοδος: η κινηματογραφική περίοδος.

Σήμερα, το όνομα της Ναζίμοδα έσως να μη λέει πιά μενέλα παύματα στον αλόνε του κινηματογράφου. Τότε όμως, δέκα-δώ-δεκα δηλαδή χρόνια ποσιτήσεως, το όνομά της ήταν σ' όλων τα στόματα, αλλά και σ' όλων της καρδιές. Άρχει να ξεφυλλίσω κανείς της ένομιλίδες εκείνης της εποχής, για να κα-ταλάβει το μέγεθος της δημοτικότητάς της. Μετά τον Πόλο Χονάτ και πριν από την Γκλόρια Σβάνσον, η Ναζίμοδα ήπηρε η μεγα-λείτερη ποταγονόστρια του αμερικανικού κι-νηματογράφου.

Οι καιροί όμως άλλαξαν.

Ο κινηματογράφος καίει γρήγορα τους αλ-στέρας του.

Ήρκεσε ένα μικρό αλλι, μια μικρή άπο-τινχία. Ένα επέτρεψε, κάτι μικρότερο άκόμα κι' από το επίσημο για να σπάσει στη μέση την ώρα καρδιά της Ναζίμοδα...

Για πολλά χρόνια στη σειρά, γνώρισε άμέ-σως ύστερα η Ναζίμοδα την στήνεια και την λησμονία. Χωρίς θέση, χωρίς δουλειά, δίχως καμιά έπιστήρηξη, διατηρούσε όσπως μιάν έπισηνη έλπίδα. Μέσα στο μικρό της σαλόνι του Μπέβελεϊ-Χιλ, έλε μέσα στην κλειστή λα που κρατούσε για λίγον καιρό σ' ένα ξε-νοδοχείο της Νέας Υόρκης, σε κάποια φτω-χική συνοικία, η φτωχογραφία του Παύλου Όρ-λένερ, του πρώτου δασκάλου της, της έδιναν

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

θάρος και την έσωζαν από την άπελπισία.

Η Ναζίμοδα, καθώς λένε, κράτησε «τη θέ-ση της». Από το ένα θεατρίκι στο άλλο, πε-ριέφερε όχι μονάχα μια δυστυχία διαρκώς αυ-ξανούσα, αλλά και μιάν αξιοσημείωτην ύπο-μονή. Τα δρόμια, τότε ράβοντας ένα φουστα-νάκι, τότε κεντώντας ένα εργόχειρο, άπλη-γυέλε κάποιους ώραιους στίχους που της είχε μάθει ο Όρλένερ: Κι' αυτό ήταν η μόνη χαρά που μπορούσε νάχη. Κάθε πρωί, ένας πλα-νόδιος πωλητής της άφινε μπροστά στην πό-ρτα της ένα κομμάτι ψωμί και μια τσάσκα με γάλα, που πάνω της ήταν γραμμένες λίγες λέξεις: «για τους φτωχούς»!

Άλλα για μια φορά άκόμα ο παντοδύναμος τροχός της τύχης γύρισε.

Πάνε τρεις μήνες, η Ναζίμοδα, υπεδύθη

Άλλα Ναζίμοδα.

τον πρώτο ρόλο σ' ένα αμερικανικό έργο κι' αλ-τό ήπηρε για την φτωχή καλλιτέχνιδα η ά-παρη ενός νέου φοιτήδου και μιάς νέας ζωής...

'Αντιζηλίες στο Χόλλυγουντ

Ένα επίμονο και λυσσάλε «μυθιστόν» όφιστανται τελευταία όλοι οι έξνης έθνικό-τητας καλλιτέχνες που παίζουν στα αμερικανικά στούντιο. Τό μπιούτολς αυτό δεν είναι φου-κιά παρά αποτέλεσμα ζηλοτυπίας των αμερικα-νών συναδέλφων τους που ως επί το πλείστον παραγκωνίζονται ή έπισκιάζονται από την φή-μη των μετακινούμενων εκεί έθνοπαίον. Πο-λές φορές, μερικές κακόβουλες ένοργειες δη-μιουργήσαν σκάνδαλα εις βάρος και πολ-λών δασήμων άστέρον, που ή παραμονή τους στο αμερικανικό έδαφος ήταν πλέον ή νόμιμη αλλά για την πιστοποίηση της μεσολάβησε ή δημιουργία μιάς προσωρινής τους διασμενεί-σεως.

Έτσι πού καιρού ο πρωταγωνιστής του πε-ριήμιον «Γράντερ Χόν» που προβάλλεται στο «Αττικόν», Ντόνικαν Ρενάλτο, αναγκάσθη-κε να έπιστη μιάν τέτοιον έρδου μικρή δοκι-μασία. Έπληγαν και τον κατήγγειλαν στην γι-ναίκα του ότι έρλεστηρίζε με μιά χαριτωμένη και έαυτή στυκατοειδή του. Η σύζυγος, τι-φλωμένη από την έξηλεια, είδοποίησε την ά-

αμερικανός πολίτης.

Την ίδια περίπου τύχη είχε και ή Μεζανό καλλιτέχνις Λούιζε Βελέ, ή όποια πού άνω-νά έξορισθή από το αμερικανικό έδαφος. Η περιπέτεια επίσης του Νιλς Άσιν, ή-πηρε λιγώτερο δραματική. Ο άσιν έ-παυσε να παίζει στην αμερικανική όδον, άπλη-γόν φθόνο μερικών καλοβελών, οι όποιοι κατόρθωσαν να τον έτορπάλλουν και να τον έξαναγκάσουν μάλιστα να έγκαταλείψη γλ έ-γον καιρό της Ήνωμένες Πολιτείες.

Άλλα και ή Μαυλίν Ντρεν, δεν έσπασε μισρότερη συγκίνηση από την καμία των ή-γεων. Ένας συνάδελός της θάμιασε την έλλησίσε μιά μέρα και της έξαναπαύθη φλογερών έρωτα. Η μιστηριώδης όμορ-ποταγονόστρια δεν του έδωσε καμιά σημάδα. Τότε με πληγωμένη τη φιλοτιμία του, ο γρα-βηθείς Δόν Ζονάν έσπειρε στην γυναικά πύ-σσηροβότον φόν Στένιοκλιν και της έα-πός ή Μαυλίν ήθελε να της έξολογήσει πύ-αντα της! Η ανσοφαντία θά είχε άσπείσει κακή αποτέλεσμα για την άντιστοι καλλι-τεχνίδα... Έδωχός όμως που οι διαγραφές της Μαυλίν μπόρεσαν ενκλήματα και άσπεί-στησαν την τιμή της, άποδεικνύοντας το έ-νυστότατον της κατηγορίας, ή όποια ήταν ά-κετή για να προκαλέσει τον έαυτοσή της γοητευτικής βεντέτας.

Πεννιές

—Ο 'Ιβάν Μοζούαν και ή Τάνα Φέιθ έ-ξελέγησαν για να έρμηνεύσουν τους πρώτους ρόλους της «Χιλιόστης δεινέρας νύχτας», μιάς ύπεροπαραγωγής που την πραγματοποίησε η θ' άναλάβη πολύ προσεχώς ο διάσημος παρ-θέτης Ρομολέο στην Νάια, με συνεργασία του Βολκόφ. Στο ίδιο έργο λέγεται ότι θά συμπαράξαι και ο διάσημος δραματικός ή-θοπος Γκαστόν Μοντέ.

—Η Άννη Όντοα γυρίζει κατ' έπεί της την διεύθυνση των Κάολ Λαμάν και Πάο Μα-γιόν την ταινία «Μετέωρα» (θύλατοι έδωσαν της «Σούζης του Σαξοφών» με συμπαιές τους: Κίσα Κοκκίον, Άλεις Τισό, Πάο Ρισάο Γουίλι και Σινολέ.

—Μετά την νέα ταινία της «Τό ήμερήμε-μιάς όπας κυρία» ή Λιλ Νάγκροβι θά έ-πηρεση μιά θεατρικήν τριανή στο έαυτο-νέο με τον Έρνστ Ντόντς και θά παί-ξαι το «Ένα φίλι μπροστά στον καθρέπτη».

—Ο Τέμι Ζεράλ έβρασε στην Βένια έ-πεί θά γυρίσει σύντομα με την Μαργαρίτα Χίλ και τον Άλμπινο Ποζάν.

—Η Άλβαν Χάρβεϊ γυρίζει την «Περσική του Μαρζοχίου».

—Η Μαίντι Κόλτμαν και ο Βίλλυ Φόρτ έτοιμάζουν το «Ένα μυιστικό πού έπισπι-τάξαι».

—Η διάσημη ποταγονόστρια της «Α-λιαντίδος» Μπονκίτε Χέλι, έπιστρέφει από Βερολίνο, έπεισε βαρεία άρροστη.

—Στην προσεχή ταινία της ή Καμύλη Χόν-θά έχη ως συμπαιή της τον περίφημο τρι-ρο Ρινάδο Τόμπερ.

—Η αμερικανική στάο Μάισον Νίζον άπ-πεί έλλει την έκδοση του διαζυγίου της με την τέως σύζυγό της Έδμόνδο Χίλλαν.

—Η Γκρέτ Μορ έπίστρεψε από την Ια-πία στο Χόλλυγουντ συνοδευόμενη από τον ά-ντρα της Βαλεντίνο Παρεά.

—Η Τζόαν Κρόνινσον θά γυρίσει έπείς δόλινον μιά καινούργια βερσιόν της «Έβας Χόρ» του Λέζαο.

—Ο Όσκαρ Κάτσο, τέος άνταγωνιστής των «Νιοϊ-Πόου Τάις» στη Ρωσία και ή-πεί πλοιοποίας της Μέτσο Γκάλντνερ, στην Μά-σχα θά είναι ο τεχνικός σύμβουλος της α-μερικανικής ταινίας «Ο Σοβιετικός Παράδει-σος».

στον ομίον όπ' ό άνθρωπος έ-μινε παρνομός στις Ή-νωμένες Πολιτείες. Έπ-καλοήθησε, καθώς ήταν έ-πόμενος, άμεση σύλληψη του κατηγορουμένου, και μικρή προφυλάκιση και έ-πόλινος έναυτι γενναίος έγγυήσεως. Έν τή με-ξί ή άντιστοι σταυ κα-τόρθωσε να άποδείξει ότι παρ' όλη την άπαιτη του καταγωγή ήταν από κα-λό πολιτογυμνέος έ-π-ποινία όπ' ό άνθρωπος έ-μινε παρνομός στις Ή-νωμένες Πολιτείες. Έπ-καλοήθησε, καθώς ήταν έ-πόμενος, άμεση σύλληψη του κατηγορουμένου, και μικρή προφυλάκιση και έ-πόλινος έναυτι γενναίος έγγυήσεως. Έν τή με-ξί ή άντιστοι σταυ κα-τόρθωσε να άποδείξει ότι παρ' όλη την άπαιτη του καταγωγή ήταν από κα-λό πολιτογυμνέος έ-π-

Το λουτρό ανά τους αιώνες

Λουτρά καθαριότητας και λουτρά άκολασίας. — Έποχαι ... ρυπαρότητας. — Ο ρόλος της ιστορίας στο ζήτημα της υγιεινής του ανθρωπίνου σώματος.

Το καλοκαίρι, παρ' όλη την άργοπορία του, άρπει. Όλοι οι παραθερίζοντες και πού πάν-τω και παραθερίζουσιν γύρισαν από της έ-ξοχης από της παραλίας και της λουτροπό-λης άνω έξοχικαν με το παραπάνω την θά-λασσα και το χάδι των άπαλιών κυμάτων.

Τα θαλάσσια μπάνια, που δεν έχουν βέ-λεια μονάχα την υγιεινή τους σκοπιμότητα, αλ-λά και την πιο πρακτική, της καθαριότη-ς άρχει να τ' άντικαταστήσει το θερμό λουτρό του σαπουνι και έν μέρει το ντους.

Τη ένταφια αυτή άς μιάς έπιτρατή να κάμει μιά μικρή άνασκόπηση για την χρήση του λουτρού ως μέσου καθαριότητας διά μέ-σων των αλώνων και της ιστορίας.

Όταν έλούζονταν...

Κατά τον Μεσαίωνα, όλες ή πόλεις της άμεσης, εκτός μερικών άπολίτιστων περσι-ών, ήταν τα δημοσία τους «αφιδρωτήρια» έξοχης και τα φτωχότερα άστικά σπίατα

του. Η χριστιανική θρησκεία έν άπέρχεται ποτέ, καθώς ή άρροήσαν πολλοί συγγρα-φείς τα λουτρά, άπεναντίας, καίσα τα συνδοιούει. Όλα τα μυστήρια της εποχής έ-κείνης είχαν τους έλουτρού-ς των. Άπόλυτα ή έ-κείνη έμμεστο τα άκόλα-σια λουτρά, τα λουτρά που έ-παύθησαν οι άρχαιο Ρωμαίοι. Κατά την του Μεσαίωνα, τα λουτρά και θερμά λουτρά είση-γθησαν τόσο στα έθια ό-λων των κοινωνικών τάξεων, που κατήχησαν παρνομωδή. Άρχεις και λαϊκοί έκαναν τα λουτρά τους κανονικότητα. Οι περισσότεροι σχεδόν κάθε μέ-ρα.

Την εποχή που βασίλευε στην Γαλλία ο Άγιος Λου-δοίκος, ήπρησαν στο Παρί-σι τόσο πολλά δημοσία «α-φιδρωτήρια», όστε οι ιδιοκτήται τους έδου-σαν σπουδαίο έπαγγελματικό.

Το 1292 μέσα στην γαλλική πρωτεύουσα, ο καμάρης των έλουτρούδων άνήρχετο σε δια-κρίτους είκοσι δύο άνδρες και δεκατένη γυ-ναίκες. Η ίδια τακτική έξακολουθεί κι' ως τον 14ο αιώνα, άπου ή χρήση του λουτρού εί-πε άκόμα εύρύτερα διαδεδομένη.

Αποτυχώς τα αφιδρωτήρια δεν περιωρί-στησαν ως το τέλος να έκτελούν έναν σκοπό καθαρά ήγιεινό. Σιγά-σιγά κατήχησαν τό-σους διαφθοράς πού θορυβώδους. Μετά το λου-τρό οι πελάτες ήσαν την συνήθεια να γλεν-τών και να μεθύουν, και να μεταβάλλουν έτσι τα τέως ήγιεινά αυτά καταστήματα, σε κέν-τρα διασκεδάσεως. Άρχισαν να γίνονται έ-κεί μέσα όργια, φιλονεικίες, φόνου. Καί, κα-θώς ήταν έπόμενος, κλεισθήκαν πούλ σύντομα από της άρχης του κράτους, ή μάλλον έρη-μώθηκαν από την πελατιά τους. Έτσι από την πρώτη περίοδο δεκαετία του 16ου αιώνα, η χρήση των δημοσίων λουτρον άρχισε να έξαναίεται.

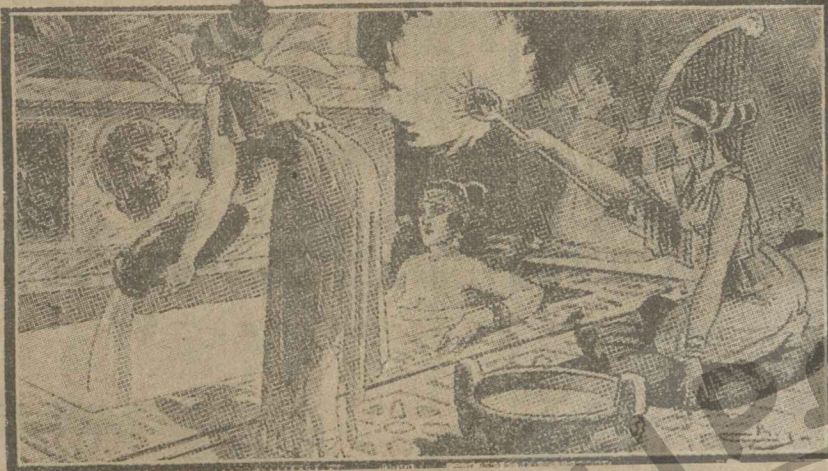
Κατά την Άναγέννηση, ή όπας καίρις δεν έδίσταζαν να κάνουν χρήση των πού δου-μερών μυγμάτων. Τά έντόσθια έφτά μικρών σκυλλίων του γάλατος, άνακατεμένα με λίγο μωσαχάριο αίμα, έπρολάμβαναν ή έξηλείαν της φαιίδες.

Από σάιρες, βρασμένες μέσα σε γαρυφα-λόλαδο, με λίγη στάχτη από μέλισσες, άπο-...

...και τότε άρχίζει ή περίοδος, άπου ή ό-μορφία, άπου άφορά την περιποίηση του σώματος, έντείνεται αδιάκοπα, για να κατα-λήξαι στην φαική ρυπαρότητα που έβασίλευε στην Ερώκη και ειδικότερα στην Γαλλία, άπ' αυτές άκόμα της πού άνετηγμένες τά-

ξεις, κατά την εποχή του Λουδοβίκου του Με-γάλου. Μόλις περ' τα τέλη του 18ου αιώνα ή Μαρία Άντουανέτα έσάγει στην αλή κάποιες συνήθειες καθαριότητας, άγνωστες έως τότε. Αυτή άρχίζει για πρώτη φορά να κάμει ταχυά λουτρά. Ο Λουδοβίκος 16ος έ-ναβόρυνεται να την μιμηθή. Έπιστρέφοντας από την Βαρών, ή έλπιση βασιλική οικογό-νεια φθάνει στην Τυλέρ σε αξιοσημείωτη κα-τάσταση. Ο βασιλεύς και ή βασίλισσα εί-ναι θουτηγμένοι στην σκόνη. Η Μαρία Άν-τουανέτα ζητά άμείσως να κάμει μπάνιο. Ο-σον άφορά τον βασιλέα, αυτός έξέρει τί ζή-τησε:...

Ένα κατόπιου! Κατά της παραμονές της Γαλλικής Έπα-ναστάσεως δεν έχει γίνει όσπως καμιά πρόδοσι με κεφάλαιο της ήγιεινής και της καθαριότητας. Ένα πλήθος ολόκληρο καλλι-περίον έγγενών όπτε πλύνονται καν με νερό, άρκοίμενοι να σκουπίζουν το πρόσωπο με ένα σφονγισμένο θουτηγμένο στο οινόπνευμα. Έ-νας άπ' αυτούς κάνει μιά μέρα δημοσία την

Η ρωμαία αυτοκράτειρα Ποππαία, παίρνοντας το λουτρό της μέσα σε καθαρό γάλα γαϊδάρας.

Τα μυστικά της όμορφιάς

Όσπως ή άποφυγή του λουτρού, δεν άπέρ-χε ποτέ λόγος για ν' άφίσουν ή γυναικες την περιποίησή τους. Σ' όλες της εποχές, από της καταβολής κόσμου, ή μεγαλύτερη άπα-σχόλησις των γυναικών ήταν πώς να γίνουν, ή —άν ήσαν— πώς να μείνουν όμορφες.

Ηδη ή Μαντάμ ντε Σεβινέ είχε την μαγία να μοιράζε διάφορες συνήθειες για την ό-μορφία. Συνιστούσε την πομπάδα από... ά-φινια ποδράκια για το δέμα και το ζουμί του βοδινού κρέατος, άνακατεμένο με λίγο μωσαχόλαδο, έναντιον... των οπιδών του προσώπου! Την ίδια εποχή ή κόμισσα Ναν-κιδι έρωγε κατόντα θεμεμένα από κρέας φει-μωτό για να διατηρή την περιφήμη καλλονή και την φρεσκάδα της.

Κατά την Άναγέννηση, ή όπας καίρις δεν έδίσταζαν να κάνουν χρήση των πού δου-μερών μυγμάτων. Τά έντόσθια έφτά μικρών σκυλλίων του γάλατος, άνακατεμένα με λίγο μωσαχάριο αίμα, έπρολάμβαναν ή έξηλείαν της φαιίδες.

Από σάιρες, βρασμένες μέσα σε γαρυφα-λόλαδο, με λίγη στάχτη από μέλισσες, άπο-

τελούσαν μοναδικό φάρμακο για την τριχό-πωση! Τά έντόσθια των ίδων έρωταν, άνα-κατεμένα με έζαση κόντιου, λίγη σκόνη κο-ραλλίου και σαλιγκαριού, έδιναν στα μάτια μιάν άπαράλληλη λάμψη! Για το δέμα, τί-ποτε καλλίτερο από το ζουμί χελιδονίου, κα-μωμένο πολύ με κοπανισμένα μωσαχάκια, κεχρημάκι και κάμφορα. Τά άπορρήματα της γάτας, διαλυμένα σε έξδι, ήταν τότε το ά-ποφιλοτιμώ της μόδας.

Επί Λουδοβίκου 14ου ή Μαντάμ ντε Μαν-τενόν έπλένεται πρωί-βράδυ με άνθόνερο και ροδόσταμο, μετά τα όποια για να έπωλήσει τα καταφανή έχη του χρόνου, έλειπε το δέ-μα της με πομπάδα, της όποιας την συνταγή άφισε πεθαίνοντας: «30 γραμμάρια σαπουνιού Βενετίας, 15 γρ. λεμονόζουμο, 8 γρ. πα-κραμυδαλόλαδο, 8 γρ. τριμμένο και 3 σταγό-νες ροδίου».

Η Ρωμαίες μεταχειρίζονταν σαπουνία, κα-μωμένα από λίτος κατωικών και στάχτη φη-γού. Το λίπος άρροίδας και το μεδούλι θηλακού έλαφίου χορηόμεναν για λωάν, το δέ-αμα των ίδων έρωταν άνακα-τεμένο με έξδι, άποτελούσε την καλλίτερη άλοιφή για το δέμα τους.

Η αυτοκράτειρα της Ρώμης Ποππαία κομύταν την νύχτα έχοντας το πρόσωπο της σε-κασμένο μ' ένα παρ' στρώμα φάβας και μόλις ξυπνούσε περνούσε ώρες ολόκληρες μέ-σα σ' ένα μπάνιο από γάλα γαϊδάρας άροματισμένο με αλόη και μωσαχόλαδο.

Άν έχη το θάρρος καμιά άναγνώστριά μας, άς δοκιμά-ση μιάν ολιανότρε συνταγή από της παραπάνω, άς προσέξη όμως συγχρότως στην κατή-χρησιν πού άφισε πεθαίνοντας, υπό τήν ένταφια Έντολάν, μιά βασίλισσα της καλλονής— ήπρησαν καί τότε ή την έπο-

χή της δευτέρας Γαλλικής Αυτοκρατορίας: 1) Πλαγιάζετε πούλ νωρίς τα βράδια, με το στομάχι έλαφρό και το κεφάλι έάνω σ' ένα προσέκφαλο γεμισμένο από λουλούδια βοτανίας.

2) Μη διαβάσετε ποτέ στο κρεβάτι, και θέ-χετε τα μάτια σας κάθε πρωί με απαγμένο νερό.

3) Σπινώπιας, τον χειμώνα, πίνετε το χυ-μό από έξη ποτακάκια, και το φθινόπωρο, ένα ποτήρι χυμό σταφυλιών.

4) Άλείψετε ολόκληρο το σώμα σας με χυμό άγγαδιών.

5) Πλένετε το πρόσωπο με μιά λοσιόν από χυμό τριαντάφυ.

6) Άποφύγετε της άπότομης συγκαήρει.

7) Κάνετε, κάθε πρωί, μόνι, έναν περι-πατο με τα πόδια, έπ' μιά ώρα, με παπού-τσινα χωρίς τακούνι.

8) Την πρώτη οριείδα πού θά άήτε, σού-σετέ την με τα χέρια σαν να τσάνετε τσικι-σμένο χαρτί.

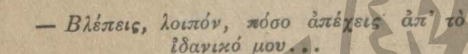
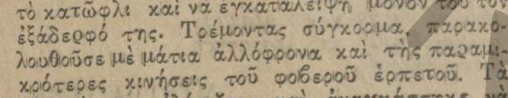
9) Καμωελάτε με τα χέρια κι' όχι με τα μάτια, για να άποφύγετε της οριείδης έν-τελως.

10) Κορεύετε τοιλάστον μιά φορά την εβδομάδα.

Από σάιρες, βρασμένες μέσα σε γαρυφα-λόλαδο, με λίγη στάχτη από μέλισσες, άπο-

Δένει τὸν Ἀζὼρ ἀπὸ τὴν οὐρά,
κι' αὐτὸς πιάνει ἄφθονα ψάρια.
Τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς ἐλύθη!

το κατῶφλι καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ μόνον τοὺς τὸν
ἐξάδευρό της. Τρέμοντας σύγκορμα, πικρο-
λουθοῦσε μὲ μάτια ἀλλόφρονα καὶ τῆς παρηνι-
χρότεραις κινήσεις τοῦ φοβεροῦ ἐρπετοῦ. Τὰ

να παραφύγο και παραταταμένο φιλι, που η
τανε ξανό να ξυπνήση χανένα κοιμισμένο
χορτάλια...

ΤΣΙΑΡΑΥ ΜΗΛΚΕ

ΤΣΑΡΛΥ ΜΠΑΝΚΣ

Λουλούδια

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενον)

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor creases and discoloration, characteristic of old paper. The left edge of the page is bound, and the overall tone is a warm, off-white or light beige.

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor creases and discoloration, characteristic of old paper. The left edge of the page is bound, showing the stitching and the inner cover material. The overall tone is warm and vintage.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΕΤΑ ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ...

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΜΑΤΙΑΝΤΑΣ ΣΕΡΑΦ

[ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ]

Γ'Ο Μάρκος Χέννερ, ο άνθρωπος με τα πράσινα μάτια, αγαπά παρόμοια την Ραχήλ Καμπίμ και την ζητά σε γάμο, σπών όποιο συγκατατίθεται και ο πατέρας της. Η Ραχήλ όμως αγαπά τον Ρανιέρ Λαμπερίνι και τον απορρίπτει. Για ν' αποφυγήσει της εκδυστυχισμένης του Χέννερ, κλείνεται στο μοναστήρι των «Θαμμένων Ζωντανών», κι' αποκτά το όνομα της αδελφής Χάρις. Έκεί συνδέεται στενά με μιαν άλλη νεοφύτιστη, την αδελφή Σεραφίμ. Ένα βράδυ η Χάρις ακούει απ' το δωμάτιο της Σεραφίμ λυγμούς και μπαίνει να δει τι συμβαίνει.

3 (Η συνέχισή)

Αδελφή Σεραφίμ... τί έχετε; είπε η αδελφή Χάρις σκύβοντας από πάνω της και πιάνοντας το ένα από τα χέρια της που ήταν παγωμένα.

Η άλλη νεοφύτιστη την κύτταζε σαν να ανείρευόταν και της είπε ψελίζοντας:

— Πεθαίνω...

— Πού πονάτε; Πήτε μου. Θα σας βοηθήσω.

— Στην καρδιά... ψιθύρισε η άμοιρη με πνιγμένη φωνή.

Αλλά την ίδια εκείνη στιγμή άφισε πάλι ένα τόσο δυνατό βογγητό, που την έκαμε να πταχθεί ως επάνω. Τότε η αδελφή Χάρις ούρτηκε επάνω της και την ανασήκωσε στην αγκαλιά της, γιατί της φάνηκε πως θα ξεψύχουσε.

— Θεέ μου! σκέφτηκε. Κι' αν πέθαινε;

— Όσο το 'έχει την τάση η αδελφή Σεραφίμ ένοιωσε τον εαυτό της χαλλίτερο. Και μπόρεσε να πη:

— Αν δεν έρχόσταν να μ' αναστήσετε έτσι, όλγα πεθαινε...

— Θέλετε τίποτ' άλλο; Θέλετε μήπως να φωνάξω κανέναν;

— Όχι, δεν χρειάζεται.

— Έτσι, χωρίς βοήθεια, θά...

— Τό να πεθάνω κανείς δεν είναι μεγάλο κακό, μουρμούρισε η ξανθή και ώχρη νεοφύτιστη.

Όταν τη νύχτα εκείνη χωρίστηκαν η δυο νεοφύτιστες, τους φάνηκε πως είχαν παρακούσει άσχετα στην εντολή της ήγουμένης. Κανένας θόρυβος δεν ακουγότανε πιά από το κελλί της αδελφής Χάρις.

Αδελφές της άλλης, η νεώτερη συνάδελφός της, δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι όλη τη νύχτα. Τα νεύρα της είχαν εξαφνή από της πολλές συγκινήσεις: ήταν πολύ νέα και η ιδιουσγκασιά της ήταν πολύ εύπλαστη, ώστε να μην μπορεί εύκολα να λησμονήσει.

Από την επόμενη μέρα μιαν μεγάλη οικειότητα εκδηλώθηκε ανάμεσα στις δυο νεοφύτιστες και η μιαν έπεδωκε κάθε λίγο την συντροφιά της άλλης.

Όχι πως μιλούσαν όμως για τον έξω κόσμο ή για το παρελθόν. Αλλά επειδή ανέκαλυψαν πως είχαν έλθει κι' η δυο για την ίδια σχεδόν αιτία σ' αυτό το μοναστήρι, νόμιζαν πως έπρεπε και μαζί να ζητήσουν την ησυχία που η καθημερινή τους παλιά ζωή δεν τους έδωσε. Την ώρα της λειτουργίας πήγαιναν και έστειλονταν η μιαν δίπλα στην άλλη και έπροσέυονταν μαζί, Συχνά, πουν πλαγιάσουν, χαινεύονταν, μένοντας ένα λεπτό μαζί, μυστικά στην πόσά των κελιών τους. Και η δυο έμειναν

κατόπιν μέσα στη μεγάλη νυχτερινή μοναξιά, όπου, πολλές φορές, ούτε η μιαν, ούτε η άλλη δεν έδρασκε ύπνο.

Η ήγουμένη παρατηρούσε εκείνη την άμοιβά οικήσκητη και την παρακολουθούσε με καχυποψία. Μολοντί ήταν μιαν άπονη γυναίκα, που είχε μπη από πολύ νέα σ' αυτό το μοναστήρι κι' εφωλακίστηκε εκεί σ' άρματα όλκλητρα χρόνια, έζερε πολύ καλά εκ πείρας πόσο δύσκολος και πόσο σκληρός είναι ο πρώτος χρόνος που περνούν ως νεοφύτιστες ή καινούριες καλόγριες.

Έζερε πως ο κόσμος τους καλεί με όλες της φωνές, να φύγουν και με τη φωνή των πόνων τους, και που η καινούριες νεοφύτιστες δεν μπορούν να ξεχάσουν άμείως. Συχνά ο δοκιμαστικός αυτός χρόνος τελειώνει άσχημα, γιατί εκείνη που έχει πάει στο μοναστήρι για να ζητήσει τη λύτωση με της προσευχές και της νηστείες, δεν την βρίσκει καθόλου και προσελεύεται κανά απ' τον κόσμο.

Όσο το μοναστήρι των «Ζωντανών θαμμένων» έχει υποχρέωση να φιλοξενήσει όλες τις φυγές που έρχονται σ' αυτό ζητώντας καταφύγιο.

Η ήγουμένη φανταζόταν πως η δυο νεοφύτιστες θάχαν εκμυστηρευθεί η μιαν στην άλλη πολύ περισσότερα απ' όσα θάπρεπε, πως θάχαν μιλήσει πολύ για της δυστυχίες τους και πως θα βρίσκανε στής συνμιλίας τους μιαν τροφή

πολύ ευχάριστη για τη φαντασία τους. Παρ' όλ' αυτά, δεν έτόλμιζε να τους κάμει καμιά παρατήρηση. Μόνο μιαν μέρα, που της εφάνηκε πως η αδελφή Σεραφίμ ήταν κλαμένη, είδοποίησε την Ραχήλ, μετά την απογευματινή προσευχή να πάη γιατί την ήθελε στο κελλί της.

Η ήγουμένη ήταν σοδαρή, όπως όλες η καλόγριες του τάγματός της. Έπάνω στο τραπέζι που είχε δίπλα της υπήρχε ένας φιλονεικός Έστωρωμένος. Είχε τα γέλια της σταυρωμένα στα γόνατα και το πρόσποτό της ήταν γλωμ και ρουφηγμένο. Μόλις μπήκε η νεοφύτιστη, της είπε:

— Έχω ένα μικρό παράπονο. Η μεγάλη οικειότητά σας με την άλλη νεοφύτιστη δεν μ' άρεσε.

— Μά, είναι άρρωστη. Είναι θανάσιμα άρρωστη...

— Τό ξέρω. Βοηθήστε την, περιποιηθείτε την. Μη δείχνετε όμως καμιάν ιδιαιτεργή συμπαθεία απ' όσην δείχνετε στής άλλης. Ώδω, όλες η καλόγριες είναι αδελφές σας.

— Αυτή υποφέρει ίσως περισσότερα από της άλλης.

— Όλες έχομε υποφέρει... Κι' εγώ, όπως φανταζόμουν, πως θάχετε υποφέρει κι' εσείς, δεν είναι έτσι.

— Ολόκληρη η ζωή μου ήταν ένα κομπολόγι από πίκρες, μίση, μόνιμο, είπε η αδελφή Χάρις σ' έναν τόνο θλιμμένο.

— Έχετε πολύ το νού σας ακόμη στον κόσμο.

— Μά πως να μην τον έχω;

— Λησμονήστε, πείτε να τ' ξεχάστε όλα. Αλλοίμονο, μήτε μου, αν έζοτατε όπως...

— Κάτι μου έχετε πη, αλλά μιλήστε ακόμη σ' εμένα αν νοιώθετε την ανάγκη να ξεχάσετε.

— Έξακολουθώ να βλέπω την μητέρα μου στον ύπνο μου! μουρμούρισε η αδελφή Χάρις χαμηλόφωνα.

— Είναι πεθαμένη η μητέρα σας, νομίζω; — Δεν τό ξέρω.

— Δεν τό ξέρετε;

— Ο πατέρας μου, ο Μοίς Καμπίμ, ήθελε πάντα να με κάμει να πιστέψω πως πέθανε. Εγώ όμως δεν τό πιστεύω. Την βλέπω εξακολουθητικά στον ύπνο μου. Αυτή με παραγίγνε να γίνω χριστιανή. Αυτή με πεινούσε να φύγω από το πατρικό μου σπίτι. Αυτή τέλος με διέταξε να καταφύγω σ' ένα μοναστήρι.

— Πάντα στον ύπνο σας;

— Πάντα. Είναι μιαν άγια γυναίκα. Κι' ε'ποθέτω πως είναι χριστιανή κι' αυτή.

— Πώς την έλεγαν;

— Σάρα. Αλλά τώρα θ' άλλαζε τ' όνομά της. Έχω άρραδανη πεποίθηση πως είναι ζωντανή.

— Και δεν την αναζητήσατε;

— Τό προσπάθησα. Αλλά τί μπορούσα να κάμω, μόνη, φτωχή, εγκαταλειμμένη και καταδικωμένη;

— Καταδικωμένη; Από ποιόν;

— Από τον Μάρκο Χέννερ! Ένα πνιμ καταχθόνιο! Τον τριμμερώτερο απ' όλους εχθρούς μου!

— Σ' αγαπούσε;

— Ναι; Έτσι έλεγε. Ήταν ένας κακός γιος, ένας ισόβυλος, μήτερ μου, που τολμούσε να ιδιοποιείται και τον άγιο τίτλο του Ιησού! Απαίτησε να τον λέγε «Άρχοντα»!

— Και τί ήταν αυτός;

— Ένας καιμπούρης, ένα τέρας. Θανάσιμος ή δουλεία του είναι μάγος. Πως έσθηκα, Θεέ μου, ήταν θάμα. Αλλά θά ήθελες θά μ' αναζητήσε κι' εσύ ακόμη. Τό προσέσθονα...

— Έδώ είναι αδύνατο. Χρειάζεται ειλική αδειά του βικαρίου για να μπη κανείς εδώ μέσα.

— Θά την πάρη. Ώ, είμαι τόσο βέβαιη, Θεέ μου!

— Μη φοβάστε. Δεν μπορεί να γίνη αυτό. Αγαπάτε κανέναν άλλον; επανέλασε σιγά η ήγουμένη.

— Ναι, είπα με τρεμουλιαστή φωνή η Ραχήλ Καμπίμ χαμηλώνοντας τα μάτια.

— Ήταν χριστιανός, ελεύθερος, σ' αγαπούσε;

— Έλεγε ψέματα! φώναζε η νεοφύτιστη, ενώ τα όπλα της ματια έρχαν τ' σκαπές. Αυτός ο άνθρωπος μ' άπατάσε. Είθε ο καλός Θεός να τον συγχωρήσει... Εγώ όμως δεν μπορώ!

— Να τον συγχωρήσετε, να τον συγχωρήσετε κι' εσείς. Σας έδωσε υποσχέσεις;

— Ναι. Είπα πως θά με παντρεύονταν και έλο που ήταν χριστιανός, ευγενής και πόνος...

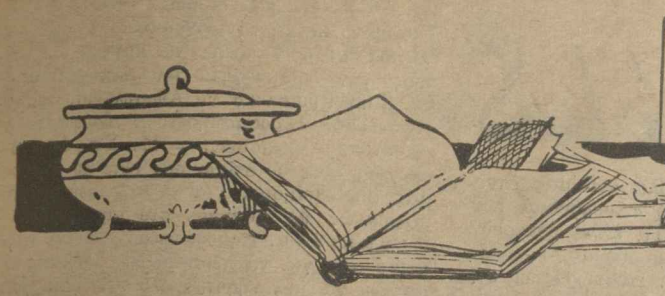
— Μου στάθηκε πιστός για ένα χρόνο κι' ύστερα με άπατασε.

(Η συνέχισή στο επόμενο)

ΟΛΑ ΕΝ ΤΑΞΕΙ

Στόν Σιδηροδρομικό Σταθμό — Μου φαίνεται, πως δεν ξεχώσαμε τίποτα... — Όλα τ' πήραμε εν τάξει... Μόνο, θαυό πως άφήσαμε τ' λεφτά του εισιτηρίου...

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΙΟΤΕΧΝΙΑ

Τρέλλα

Θλίψη

Πνευματική αντίληψη

Μι αέριστα μπόλικά και νάζια πνών στη ελθέα τη γαλάζια τούπα δοκίμασα ν' ανοίξω. Μι λίγο μούλειψε να μπήξω και στενωπίες κραυγές, κι' έτσι σταμάτησα, που λές...

Και τώρα βλέπω το σημάδι, κι' αν αληθ, κλέβει θάλασσά (να σούσε, έζοιες δεν σκούπει;) κι' αναμμάται τα «ερόσηρα» γά! γά! που έβρεπα η τρελή ή π' αλάνω ως έχασα φιλή.

Ώ, μ' ατ' τρέλλα ήταν εκείνη τρέλα, καιρό τόσο να μείνη! Για σέβανε τον πιστένο.

Για σέβανε τον πιστένο, κι' ΕΓΩ; Μι γουσαφένιο κι' αλφών νήμα της ζωής;... Μι είναι γελίοι, συμφορές;...

Τ' όνειρο ήταν φοκαλό κι' εγώ έπείνα να κλαίω — πητ' να μ' έδω, λέει, η μπόρα;... Λέν είλα νού ή στωγή. Μά τώσα αλφών γελώ... γελώ... γελώ, μ' ατ' μολό μου τό τρελλά.

Μι αέριστα μπόλικά και νάζια πνών στη ελθέα τη γαλάζια τούπα δοκίμασα ν' ανοίξω. Μι λίγο μούλειψε να μπήξω και στενωπίες κραυγές, κι' έτσι σταμάτησα, που λές...

Και τώρα βλέπω το σημάδι, κι' αν αληθ, κλέβει θάλασσά (να σούσε, έζοιες δεν σκούπει;) κι' αναμμάται τα «ερόσηρα» γά! γά! που έβρεπα η τρελή ή π' αλάνω ως έχασα φιλή.

Ώ, μ' ατ' τρέλλα ήταν εκείνη τρέλα, καιρό τόσο να μείνη! Για σέβανε τον πιστένο.

Για σέβανε τον πιστένο, κι' ΕΓΩ; Μι γουσαφένιο κι' αλφών νήμα της ζωής;... Μι είναι γελίοι, συμφορές;...

Τ' όνειρο ήταν φοκαλό κι' εγώ έπείνα να κλαίω — πητ' να μ' έδω, λέει, η μπόρα;... Λέν είλα νού ή στωγή. Μά τώσα αλφών γελώ... γελώ... γελώ, μ' ατ' μολό μου τό τρελλά.

Μι αέριστα μπόλικά και νάζια πνών στη ελθέα τη γαλάζια τούπα δοκίμασα ν' ανοίξω. Μι λίγο μούλειψε να μπήξω και στενωπίες κραυγές, κι' έτσι σταμάτησα, που λές...

Και τώρα βλέπω το σημάδι, κι' αν αληθ, κλέβει θάλασσά (να σούσε, έζοιες δεν σκούπει;) κι' αναμμάται τα «ερόσηρα» γά! γά! που έβρεπα η τρελή ή π' αλάνω ως έχασα φιλή.

Ώ, μ' ατ' τρέλλα ήταν εκείνη τρέλα, καιρό τόσο να μείνη! Για σέβανε τον πιστένο.

Για σέβανε τον πιστένο, κι' ΕΓΩ; Μι γουσαφένιο κι' αλφών νήμα της ζωής;... Μι είναι γελίοι, συμφορές;...

Τ' όνειρο ήταν φοκαλό κι' εγώ έπείνα να κλαίω — πητ' να μ' έδω, λέει, η μπόρα;... Λέν είλα νού ή στωγή. Μά τώσα αλφών γελώ... γελώ... γελώ, μ' ατ' μολό μου τό τρελλά.

Μι αέριστα μπόλικά και νάζια πνών στη ελθέα τη γαλάζια τούπα δοκίμασα ν' ανοίξω. Μι λίγο μούλειψε να μπήξω και στενωπίες κραυγές, κι' έτσι σταμάτησα, που λές...

Και τώρα βλέπω το σημάδι, κι' αν αληθ, κλέβει θάλασσά (να σούσε, έζοιες δεν σκούπει;) κι' αναμμάται τα «ερόσηρα» γά! γά! που έβρεπα η τρελή ή π' αλάνω ως έχασα φιλή.

Ώ, μ' ατ' τρέλλα ήταν εκείνη τρέλα, καιρό τόσο να μείνη! Για σέβανε τον πιστένο.

Για σέβανε τον πιστένο, κι' ΕΓΩ; Μι γουσαφένιο κι' αλφών νήμα της ζωής;... Μι είναι γελίοι, συμφορές;...

Τ' όνειρο ήταν φοκαλό κι' εγώ έπείνα να κλαίω — πητ' να μ' έδω, λέει, η μπόρα;... Λέν είλα νού ή στωγή. Μά τώσα αλφών γελώ... γελώ... γελώ, μ' ατ' μολό μου τό τρελλά.

Μι αέριστα μπόλικά και νάζια πνών στη ελθέα τη γαλάζια τούπα δοκίμασα ν' ανοίξω. Μι λίγο μούλειψε να μπήξω και στενωπίες κραυγές, κι' έτσι σταμάτησα, που λές...

Και τώρα βλέπω το σημάδι, κι' αν αληθ, κλέβει θάλασσά (να σούσε, έζοιες δεν σκούπει;) κι' αναμμάται τα «ερόσηρα» γά! γά! που έβρεπα η τρελή ή π' αλάνω ως έχασα φιλή.

Ώ, μ' ατ' τρέλλα ήταν εκείνη τρέλα, καιρό τόσο να μείνη! Για σέβανε τον πιστένο.

Για σέβανε τον πιστένο, κι' ΕΓΩ; Μι γουσαφένιο κι' αλφών νήμα της ζωής;... Μι είναι γελίοι, συμφορές;...

Τ' όνειρο ήταν φοκαλό κι' εγώ έπείνα να κλαίω — πητ' να μ' έδω, λέει, η μπόρα;... Λέν είλα νού ή στωγή. Μά τώσα αλφών γελώ... γελώ... γελώ, μ' ατ' μολό μου τό τρελλά.

Μι αέριστα μπόλικά και νάζια πνών στη ελθέα τη γαλάζια τούπα δοκίμασα ν' ανοίξω. Μι λίγο μούλειψε να μπήξω και στενωπίες κραυγές, κι' έτσι σταμάτησα, που λές...

Και τώρα βλέπω το σημάδι, κι' αν αληθ, κλέβει θάλασσά (να σούσε, έζοιες δεν σκούπει;) κι' αναμμάται τα «ερόσηρα» γά! γά! που έβρεπα η τρελή ή π' αλάνω ως έχασα φιλή.

Ώ, μ' ατ' τρέλλα ήταν εκείνη τρέλα, καιρό τόσο να μείνη! Για σέβανε τον πιστένο.

Για σέβανε τον πιστένο, κι' ΕΓΩ; Μι γουσαφένιο κι' αλφών νήμα της ζωής;... Μι είναι γελίοι, συμφορές;...

Τ' όνειρο ήταν φοκαλό κι' εγώ έπείνα να κλαίω — πητ' να μ' έδω, λέει, η μπόρα;... Λέν είλα νού ή στωγή. Μά τώσα αλφών γελώ... γελώ... γελώ, μ' ατ' μολό μου τό τρελλά.

Μι αέριστα μπόλικά και νάζια πνών στη ελθέα τη γαλάζια τούπα δοκίμασα ν' ανοίξω. Μι λίγο μούλειψε να μπήξω και στενωπίες κραυγές, κι' έτσι σταμάτησα, που λές...

Και τώρα βλέπω το σημάδι, κι' αν αληθ, κλέβει θάλασσά (να σούσε, έζοιες δεν σκούπει;) κι' αναμμάται τα «ερόσηρα» γά! γά! που έβρεπα η τρελή ή π' αλάνω ως έχασα φιλή.

Ώ, μ' ατ' τρέλλα ήταν εκείνη τρέλα, καιρό τόσο να μείνη! Για σέβανε τον πιστένο.

Για σέβανε τον πιστένο, κι' ΕΓΩ; Μι γουσαφένιο κι' αλφών νήμα της ζωής;... Μι είναι γελίοι, συμφορές;...

Μι αέριστα μπόλικά και νάζια πνών στη ελθέα τη γαλάζια τούπα δοκίμασα ν' ανοίξω. Μι λίγο μούλειψε να μπήξω και στενωπίες κραυγές, κι' έτσι σταμάτησα, που λές...

Και τώρα βλέπω το σημάδι, κι' αν αληθ, κλέβει θάλασσά (να σούσε, έζοιες δεν σκούπει;) κι' αναμμάται τα «ερόσηρα» γά! γά! που έβρεπα η τρελή ή π' αλάνω ως έχασα φιλή.

Ώ, μ' ατ' τρέλλα ήταν εκείνη τρέλα, καιρό τόσο να μείνη! Για σέβανε τον πιστένο.

Για σέβανε τον πιστένο, κι' ΕΓΩ; Μι γουσαφένιο κι' αλφών νήμα της ζωής;... Μι είναι γελίοι, συμφορές;...

Τ' όνειρο ήταν φοκαλό κι' εγώ έπείνα να κλαίω — πητ' να μ' έδω, λέει, η μπόρα;... Λέν είλα νού ή στωγή. Μά τώσα αλφών γελώ... γελώ... γελώ, μ' ατ' μολό μου τό τρελλά.

Μι αέριστα μπόλικά και νάζια πνών στη ελθέα τη γαλάζια τούπα δοκίμασα ν' ανοίξω. Μι λίγο μούλειψε να μπήξω και στενωπίες κραυγές, κι' έτσι σταμάτησα, που λές...

Και τώρα βλέπω το σημάδι, κι' αν αληθ, κλέβει θάλασσά (να σούσε, έζοιες δεν σκούπει;) κι' αναμμάται τα «ερόσηρα» γά! γά! που έβρεπα η τρελή ή π' αλάνω ως έχασα φιλή.

Ώ, μ' ατ' τρέλλα ήταν εκείνη τρέλα, καιρό τόσο να μείνη! Για σέβανε τον πιστένο.

Για σέβανε τον πιστένο, κι' ΕΓΩ; Μι γουσαφένιο κι' αλφών νήμα της ζωής;... Μι είναι γελίοι, συμφορές;...

Τ' όνειρο ήταν φοκαλό κι' εγώ έπείνα να κλαίω — πητ' να μ' έδω, λέει, η μπόρα;... Λέν είλα νού ή στωγή. Μά τώσα αλφών γελώ... γελώ... γελώ, μ' ατ' μολό μου τό τρελλά.

Μι αέριστα μπόλικά και νάζια πνών στη ελθέα τη γαλάζια τούπα δοκίμασα ν' ανοίξω. Μι λίγο μούλειψε να μπήξω και στενωπίες κραυγές, κι' έτσι σταμάτησα, που λές...

Και τώρα βλέπω το σημάδι, κι' αν αληθ, κλέβει θάλασσά (να σούσε, έζοιες δεν σκούπει;) κι' αναμμάται τα «ερόσηρα» γά! γά! που έβρεπα η τρελή ή π' αλάνω ως έχασα φιλή.

Ώ, μ' ατ' τρέλλα ήταν εκείνη τρέλα, καιρό τόσο να μείνη! Για σέβανε τον πιστένο.

Για σέβανε τον πιστένο, κι' ΕΓΩ; Μι γουσαφένιο κι' αλφών νήμα της ζωής;... Μι είναι γελίοι, συμφορές;...

Τ' όνειρο ήταν φοκαλό κι' εγώ έπείνα να κλαίω — πητ' να μ' έδω, λέει, η μπόρα;... Λέν είλα νού ή στωγή. Μά τώσα αλφών γελώ... γελώ... γελώ, μ' ατ' μολό μου τό τρελλά.

Μι αέριστα μπόλικά και νάζια πνών στη ελθέα τη γαλάζια τούπα δοκίμασα ν' ανοίξω. Μι λίγο μούλειψε να μπήξω και στενωπίες κραυγές, κι' έτσι σταμάτησα, που λές...

Και τώρα βλέπω το σημάδι, κι' αν αληθ, κλέβει θάλασσά (να σούσε, έζοιες δεν σκούπει;) κι' αναμμάται τα «ερόσηρα» γά! γά! που έβρεπα η τρελή ή π' αλάνω ως έχασα φιλή.

Ώ, μ' ατ' τρέλλα ήταν εκείνη τρέλα, καιρό τόσο να μείνη! Για σέβανε τον πιστένο.

Για σέβανε τον πιστένο, κι' ΕΓΩ; Μι γουσαφένιο κι' αλφών νήμα της ζωής;... Μι είναι γελίοι, συμφορές;...

Τ' όνειρο ήταν φοκαλό κι' εγώ έπείνα να κλαίω — πητ' να μ' έδω, λέει, η μπόρα;... Λέν είλα νού ή στωγή. Μά τώσα αλφών γελώ... γελώ... γελώ, μ' ατ' μολό μου τό τρελλά.

Μι αέριστα μπόλικά και νάζια πνών στη ελθέα τη γαλάζια τούπα δοκίμασα ν' ανοίξω. Μι λίγο μούλειψε να μπήξω και στενωπίες κραυγές, κι' έτσι σταμάτησα, που λές...

Και τώρα βλέπω το σημάδι, κι' αν αληθ, κλέβει θάλασσά (να σούσε, έζοιες δεν σκούπει;) κι' αναμμάται τα «ερόσηρα» γά! γά! που έβρεπα η τρελή ή π' αλάνω ως έχασα φιλή.

Ώ, μ' ατ' τρέλλα ήταν εκείνη τρέλα, καιρό τόσο να μείνη! Για σέβανε τον πιστένο.

Για σέβανε τον πιστένο, κι' ΕΓΩ; Μι γουσαφένιο κι' αλφών νήμα της ζωής;... Μι είναι γελίοι, συμφορές;...

Τ' όνειρο ήταν φοκαλό κι' εγώ έπείνα να κλαίω — πητ' να μ' έδω, λέει, η μπόρα;... Λέν είλα νού ή στωγή. Μά τώσα αλφών γελώ... γελώ... γελώ, μ' ατ' μολό μου τό τρελλά.

Μι αέριστα μπόλικά και νάζια πνών στη ελθέα τη γαλάζια τούπα δοκίμασα ν' ανοίξω. Μι λίγο μούλειψε να μπήξω και στενωπίες κραυγές, κι' έτσι σταμάτησα, που λές...

Και τώρα βλέπω το σημάδι, κι' αν αληθ, κλέβει θάλασσά (να σούσε, έζοιες δεν σκούπει;) κι' αναμμάται τα «ερόσηρα» γά! γά! που έβρεπα η τρελή ή π' αλάνω ως έχασα φιλή.

Ώ, μ' ατ' τρέλλα ήταν εκείνη τρέλα, καιρό τόσο να μείνη! Για σέβανε τον πιστένο.

Για σέβανε τον πιστένο, κι' ΕΓΩ; Μι γουσαφένιο κι' αλφών νήμα της ζωής;... Μι είναι γελίοι, συμφορές;...</

ΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

Τὸ ψοφήμι

(Συνέχεια ἀπ' τὴ σελίδα 69)

σώμα του.

Τὸ ντυνέκι διόστηξε δύο ὥρες.

Τὴν ἄλλη μέρα μὰ πένθυμη ἡσυχία βασίλευσε στοὺς στρατώνες. Ἡ νύχτα πῶς ἦ Κυβέρνηση, δὲ γιορτάστηκε, γιὰ τὸ αἷμα, πὺλ χιόνια δὲν ἀφίνει τόπο γιὰ τὴ χαρὰ. Μόνον ὁ Συναγματοῦχος κάλεσε ὅλους τοὺς λόχους καὶ τοὺς μίλησε γιὰ τὰ ἐθιμικά γεροντά της χθές. Τὸς συνεχάθη γιὰ τὴ νύχτα, ἐξέφρασε τὴ λύπη του γιὰ τοὺς στασιαστές. Ἐννοῖ αἰματία, εἶπε, πὺλ χιόνια ἀδερφικὸ αἷμα! Ὅταν, ὅμως, τὸ καθήκον...

Ἰδιαίτερα σχολίασε τὴν ἐθελουσία τοῦ στρατιώτου τοῦ δευτέρου λόχου Μπίφτου Ἰακώβου τοῦ Ἀντωνίου, πὺλ θυσιάζοντας τὴ ζωὴ του κατόρθωσε νὰ σώσῃ ἓνα μικρὸ ἀδελφὸ πλασματάκι. Ἦταν ἓνας ἡρωϊσμός αὐτὸς μεγάλος, καὶ δὲν ἔβρισκε, καθὼς εἶπε, λόγια νὰ τὸν ἐμνήσῃ, ὅπως θὰ ἔπρεπε! Πρῶτος, ὅμως, νὰ εἶναι περήφανη ἡ Ἑλλάδα, πὺλ κλέβει στοὺς κόρφους τὴς τόσες γενναίες καρδιές. Γιὰ πάντα ἡ ἱστορία τὴς ἡμετέρας ἀπὸ μεγάλα παραδείγματα.

Μίλησε πολλὴν ὥρα ὁ Συναγματοῦχος. Κι' ὅλοι τὸν ἀκούσαν με προσοχὴ καὶ συγκίνηση. Ὁ ὑπολοχαγὸς στεκόταν ἀκίνητος με τὸ κεφάλι σκυμμένο σὰν σὲ προσευχὴ. Καὶ ἦταν τόσο ἐνθουσιασμένος πὺλ ὅλοι εἶχαν τὴν ἐντύπωση πὺλ τοὺς μίλουσε γιὰ κανένα θηλικὸν ἦρωα με χλαμύδα, περήφανο καὶ λευκὸν ὄμοιο, ἓνα μυθικὸν ἦρωα ὡς ἐκεῖ πάνω, καὶ ὅχι γιὰ τὸν κακόμοιο τὸν Γάβρο τοῦ δημοδιδασκάλου, τὸν ἔσσαντο σκελετομένο «Πακουμῆ», με τὸ ὄμοιο χλωμάτο πρόσωπο, πὺλ ὁ θάνατος δὲν πτόρεσε νὰ τὸ κἀν περισσότερο ὄμοιο.

ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Διαγωνισμός

Πρῶτος κατάλογος ὀνομάτων

Μέχρι τῆς 3 Νοεμβρίου 1932 ἐλήφθησαν αἱ ἀπαντήσεις τῶν κάτωθι:

Χρ. Γρηγοριάδης, Θεσσαλονίκη. Χαράλαμπος Ροκανῆς, Πάτρα. Βασίλειος Τρυφῆρης, Βόλος. Δημήτριος Παπακωνσταντίνου, Καλαμάκα. Ἰωάννης Ἀναστασίου, Ἀθήνα. Λάκης Ζῆς, Λεβιδίου - Μαντινείας. Ἰωάννης Χουρδάκης, Ἀθήνα. Φανὴ Φερντίνου, Πειραιῆς. Τάκης Ταγκαλάκης, Καλλιθέα. Ρενέ Μπακανάκη, Καλλιθέα. Βασίλειος Κοσκινῆς, Πάτρα. Γεώργιος Σπυρίδωνος, Καλαμάκα. Δημήτριος Παπαθανασίου, Ἀθήνα. Βάσος Βαγγελάκης, Φάρσαλα. Σταῖρος Μαραγκός, Ἀθήνα. Νεβέρ Χάκος, Λάρισα. Κώστας Ἀγγελῆς, Ἀθήνα. Ἐλένη Θωμοπούλου, Πάτρα. Γεώργιος Πολύδωρος, Ἀθήνα. Ἐπαύ Κοντοῦ Θεσσαλονίκη. Θωμᾶς Κρετσόβας, Λαγκαδάς. Τέτα Καραμάνη, Ἀθήνα. Διονύσιος Δεβεραῖος, Ἰθάκη. Ροδόλφος Συμεωνίδης, Ἀθήνα. Βικτωρία Παρούση, Πειραιῆς. Ἀρῆς Τριποδάκης, Ἀθήνα. Διονύσιος Εὐαγγελινίδης, Καλλιθέα. Μαρία Ἀθανασοπούλου, Ἀθήνα. Ἀνδρομάχη Λαζαρίδου, Θεσσαλονίκη. Ἰωάννης Ράτσης, Ἀθήνα. Γεώργιος Τρασανίδης, Φλώρινα. Νικόλαος Φίλων, Πειραιῆς. Ν. Διοβονιάτου, Ἀθήνα. Γεώργιος Ζυλοστόρος, Ἀθήνα. Τάκης Κουντουρῆς, Λάρισα. Βασίλειος Χόμπουλου, Ἀθήνα. Παναγιώτης Κακούρης, Χώρα-Μεσσηνίας. Θεοφίτης Κανάλια-Καρόιτης, Ἀθήνα. Κοδότσου, Ἀθήνα. Γεώργιος Σταματοπούλος, Κόρινθος. Ὀλυμπία Χατζηβασιλείου, Ἀθήνα. Σταῖρος Ταμπάκης, Ἀθήνα. Βασίλειος Δημητρίου, Μεσσηνία. Ντίνος Παπαγιαννίδης, Ἀθήνα. Ἰωάννης Φαλκωνάκης, Γλυφάδα. Νικόλαος Φαρόνης, Χίος. Ἀθανάσιος Κυριακάκης, Βορνάρα-Μεσσηνίας. Χρ. Χριστοδουλίδης, Ἀθήνα. Νίτσα Θωμᾶ, Κόρινθος. Λουῖζος Δάνος, Γλυφάδα. Κωνσταντῖνος Μπουλουκούρας, Πετρομαγούλα-Λεβαδείας. Μ. Σ. Ἀθήνα. Δημήτριος Θωμᾶς, Ζαχάρω-Ὁλυμπίας. Γεώργιος Μίχος, Μεσσηνία. Κατερίνης. Λυδία Ἀναστασοπούλου, Ν. Φίφεια

Μεταξύ μας

Μ. Θαυμένον. Ἀπ' ὅλα πὺλ μᾶς στείλατε, κρατοῦμε μόνον ἓνα, τὰ «Δουλοῦδια» πὺλ κρίναμε καὶ τὸ καλλίτερο. Τὰ ἄλλα ὑστεροῦν πὺλ ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι δημοσιεύσιμα. — Η. Παπαστεριόπουλον. Δυστυχῶς οἱ στίχοι σας, παρ' ὅλο πὺλ σὲ μέρη-μέρη διαφάνεται μὰ ἀνώτερη πνοή, στὸ σύνολο ἀπέχουν ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι ἄρτιοι. — Λίλιν. Λάβ. Τὸ τελευταῖο σας ὁστερεῖ πὺλ ἀπὸ τὰ προηγούμενά σας. Μὴ διάθεσθε. — Κόμησαν Δ. Α. Τὸ πεζὸ σας ἀσυντάκτο καὶ ἀνολογῆτο. Στὸ μέλλον προσέχετε περισσότερο. — Ν. Τρέχ. Πολλὴ πρωτοπορία οἱ στίχοι σας καὶ πιστεύω μᾶς δὲν ἔχετε νὰ κερδίσετε τίποτε ἀπ' αὐτὴν τὴν τεχνουργία. Περιμένουμε κατὰ καλὸ ἀπὸ σᾶς καὶ αὐτὸ πρῶτος νὰ εἶναι καὶ νὰ εἶσθε αὐστηρότερος καὶ ἀπαιτητικότερος ἀπ' τὸν ἐαυτὸν σας. — Χ. Γουσσέτην. Τὸ ποιημᾶ σας, παρ' ὅλο πὺλ ἔχει μερικὸς καλὸς στίχους, ὁστερεῖ στὸ σύνολο. — Γιάν. Νικ. Καλά. Μπράβο σας. — Κ. Κολυβάν. Ἀρκετὰ καλὰ, ὅχι ὅμως καὶ δημοσιεύσιμα. Θάπρεπε νὰ προσέχετε περισσότερο στὴν τεχνικὴ τοῦ στίχου σας. — Γιάν. Χατζ. Τὸ ἴδιο καὶ σὲ σᾶς. — Γ. Μπαμνιότην. Δυστυχῶς οἱ στίχοι σας, οὔτε τὸ πεζὸ σας μᾶς ικανοποίησαν. Θάπρεπε νὰ ἐργασθῆτε προσεκτικὰ ἂν θέλετε νὰ γράψετε κατὰ καλὸ. — Γ. Κ. Καὶ σὲ σᾶς τὸ ἴδιο. Διαβάστε, διαβάστε καὶ μὴ διάθεσθε. — Πάνλεγ. Οἱ στίχοι σας κἀν ἄλλο εἶναι παρὰ ποιήμα, με νόημα καὶ εἰρμό. Θὰ εἴχατε συμβουλευτὴ νὰ μὴν ἐναγράψετε πρῶτος μελετήσετε προσεκτικὰ τὸ σὺνολο καὶ γενικὰ ποιήση. — Γ. Λαμπέρην. Περιμένετε ὅταν ἔρθετε ἀπ' τὰ γράφειά μας. — Κ. Παπαδημητρίου. Οἱ στίχοι σας ἀνεχοὶ καὶ γενικὰ θάπρεπε νὰ προσέχετε τὸ σὺνολο καὶ γενικὰ τὸν νοηματικὸν ὅσον καὶ στὴν ἀρμονία τοῦ στίχου. — Α. Σπυρίδων. Τὸ ἴδιο καὶ σὲ σᾶς. — Θ. Παπαγεωργίου. Ἀκατάστατος καὶ ἀσυντάκτος φράσεις, καὶ τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα τὸ προχειρογραφημένο καὶ ἀπαιτητικὸν ὄμοιο. Προσέχετε περισσότερο. — Α. Σακελλάρην. Στὸ ποιημᾶ σας ὑπάρχουν μερικὸι καλοὶ στίχοι, τὸ σύνολο ὅμως ὁστερεῖ. — Θ. Ἀγιοπυρίδην. Δὲν μᾶς ικανοποίησαν. Παιδιάστικη στιχοπλοκή χωρὶς νόημα. Ἐργασθῆτε προσεκτικότερα. — Γ. Οἰκονομόπουλον. Τὸ ἴδιο καὶ σὲ σᾶς. Φανήν Ε. Ζ. Βασίλειον καὶ προχειρογραφημένο τὸ πεζὸ σας. Ἐκτός αὐτὸ θάπρεπε νὰ προσέχετε εἰδικότερα τὴν ἀρμονία τοῦ λεκτικοῦ σας. — Θ. Κουτρολίκο. Ἀπαιτητικὸ καὶ χωρὶς εἰρμό. Προσπαθήστε νὰ ἀποφύγετε τὴς κοινότητες ἐκφράσεις. — Π. Σπυρίδων. Δυστυχῶς οἱ στίχοι σας οὔτε τὸ πεζὸ σας μᾶς ικανοποίησαν. Γιὰ τὸ ἄλλο πὺλ γράψετε, προφανῶς θὰ χάθησαν στὸ ταχυδρομεῖο. — Ρομπιέρ. Δημοσιεύουμε ἐδῶ ἓνα τετράστιχό σας γιὰ νὰ πεισθῆτε καὶ μόνον σας πρῶτος νὰ μελετήσετε πὺλ πρὶν ἐναγράψετε νὰ γράψετε:

«Μ' ἐγνώρισες σ' ἐγνώρισα
κρυφ' ἦτο ἡ γνωριμία μας
ὁ κόσμος δὲν τὴν ἔμαθε
τὴν ἔκρυψε ἡ καρδιά μας.»

Ἰω. Σαρρήν. Δὲν κάνετε καλὰ καὶ ὅτε τόσο πολυγράφος. Ἐξάντλησε τὴν ναυμικότητά σας χωρὶς νὰ τὸ καταλάβετε. Τὰ πεζὰ σας προχειρογραφημένα καὶ ἀσυντάκτα. Ρ. Λοῦκα. Δυστυχῶς οὔτε τὸ πεζὸ σας, οὔτε οἱ στίχοι σας λένε τίποτε. Διαβάστε καλλίτερα πρὸς τὸ παρόν. — Μιχρήν Κερίαν. Εὐχαρίστως θὰ περιμένουμε κατὰ καλὸ δικό σας. — Μ. Βαρθολομαίου. Σχευογραφικὰ ἄνεχο καὶ γενικὰ χωρὶς κανὲν ἀδιαφρόντο τὸ τραγοῦδι σας. — Κ. Κερίαν. γ. λ. Δυστυχῶς, ἀκατανόητον καὶ πὺλ κακὸν τὸ ποιητικὸν «ἐλπίσμα» σας. Εὐχόμεθα νὰ μὴ εἴχατε ἄνεχο.

ΙΣΧΥΑΛΓΙΑ

καὶ κάθε
Ρευματικός
πόνος
Εξαφανίζεται
με τὸ γνωστὸν

Σλόανς

Λινιμέντ
Σταματᾷ τὸν πόνον

ΑΠΟΘΗΚΗ ΤΑΠΗΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ
Α. ΑΡΣΑΝΟΓΛΟΥ & ΗΛ. ΚΑΜΣΙΖΟΓΛΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΑΝΔΡΟΣΟΥ 22 (Παρὰ τὸ Μοναστηράκι)

Πλούσια συλλογὴ τὰ πᾶσι, κατασκευῆς τῶν ἐργοστασίων μας, εἰς ὅλας τὰς διαστάσεις, με καλλιτεχνικὰ σχέδια καὶ χρωματισμὸν ἀνεξίτηλον, πραγματικὰ κομψοτεχνήματα. Ποιότητες Οὐσάν, Σπάρτα Α', Σπάρτα Β', Σελδζούκ, Σίβας. Νεαὶ ποιότητες παραγωγῆς 1932. Ποιότης «ΠΕΝΤΕΛΗ» καὶ «ΠΑΡΗΣ».

«ΔΙΤΣ»

ΚΥΡΙΑ
ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Πρὶν παραγγεῖλετε

ΖΩΝΗ ἢ ΚΟΡΣΕ

ἐπισκεφθῆτε τὸ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ «ΜΙΝΕΡΒΑ»

ΣΤΑΔΙΟΥ 15

παραπλεύρως «Ἀττικοῦ»

Μια ὦραια...!
τὸ ὄφειλῶ μόνον
ΚΡΕΜΑ

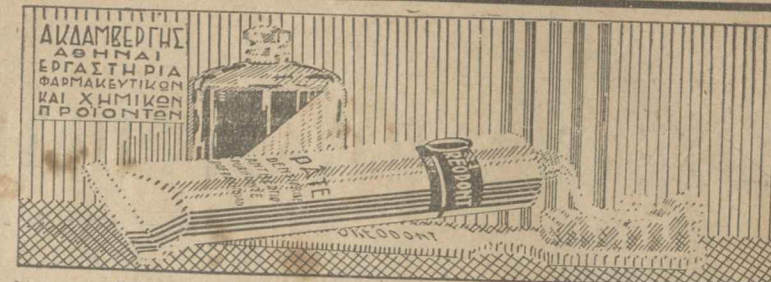
ΜΟΔΕΣ - ΚΑΠΕΛΛΑ

ΝΟΤΤΑΣ ΒΑΒΑΛΗ

Κάθε Κυρία πὺλ τῆς ἀρέσει νὰ ντυθῇ Chic καὶ με πολὺ λογικὴν τιμὴν ὡς ἐπισκεφθῇ τῆς ΜΟΔΕΣ

ΝΟΤΤΑΣ ΒΑΒΑΛΗ

ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 14, Β'. ΟΡΟΦΟΣ ΜΕΓΑΡΟΝ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ

Ὀσπρά ὦραια δόντια. εὐχάριστο στόμα
δίδει τὸ OREODONT
καὶ εἰς τοὺς καπνιστὰς

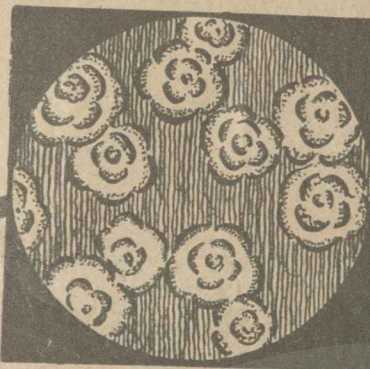
ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ

Εἰς ΔΙΣΚΙΑ ΧΑΠΙΑ

Εἰδικὸν Γαλλικὸν φάρμακον κατὰ τῆς Συφιλίδος Ἐρπεφυμῶν κατὰ τοῦ Ἰατροσυνοδίου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Φαρμ. Σχολῆς Πανεπιστημίου Παρισιῶν. Ἀντιπρόσωποι Υἱοὶ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ Σία

Πειραιῶς.

Ἐπιστημονικὰ μελέται κατὰ τὴν Συφιλιολογίαν
ν. Φωτῆς Μεσογείας,
Ἀθήναι. Ὅδὸς Ἐρμού 118

Μια Καυὴ Πούδρα
Καταστρέφει τὸ δερμα...
Χρησιμοποιεῖτε
μὲ Πεποιθὸν
τὴν Πούδρα

ΡΟΔΑΛΙΝΗ

ΣΕ ΣΑΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΤΕ ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Καθισμένη στη φτωχική γωνιά της ή μικρή «σταχτοπούτα» ώνειρευότανε ωμορφες τουαλέττες.

Ήξευρε, όπως καθεμιά απόγονος της Εύας, ότι τα ωραία φορέματα δείχνουν πολύ πιό καλά της χάρες με της όποιες της έχει στολίσει η Φύσις.

Εύτυχως γι' αυτήν ή κουμπάρα της, μια καλή μάγισσα, ήλθε να την βοηθήση. Καί με τα ωμορφα φορέματα που βγήκανε από την μαγική ράβδο της μάγισσας ή μικρή σταχτοπούτα κατάφερε να αγαπηθῇ από τον βασιλιά και να γίνῃ ή βασίλισσα του τόπου της.

Μή λυώνετε μέσα στο κλάμμα σαν την μικρή σταχτοπούτα, γιατί έχετε όλες μία καλή κουμπάρα που μπορεί να σας κάνῃ όλες βασίλισσες.

Η κουμπάρα σας αυτή είμαστε εμείς. Έλστε να μᾶς γνωρίσετε. Έπισκεφθῆτε τὸ σαλόνι μας ὅπου θὰ βρῆτε τὰ τελευταία μοντέλα τοῦ Παρισιοῦ, θὰ θαυμάσετε τῆς ωραιότερες τουαλέττες που βγαίνουν ἀπὸ τὰ Μαγικά Παλάτια τῆς Μόδας στὸ Παρίσι.

Όταν μᾶς ἐπισκεφθῆτε θὰ σᾶς ἐξηγήσουμε πῶς μπορούμε παρὰ τὴν κρίσι νὰ σᾶς μεταβάλουμε σὲ ὡμορφοντυμένες πριγκήπισσες χωρὶς κόπο ἀλλὰ καὶ με ἀφάνταστες εὐκολίες πληρωμῆς.

Εἴτσι θὰ πεισθῆτε πῶς τὸ παραμῦθ τῶν παιδικῶν σας χρόνων μπορεί καὶ σήμερα νὰ πραγματοποιηθῇ με τὴν ἰδιαν εὐκολία πού τὰ ὄνειρα τῆς φτωχῆς σταχτοπούτας γενήκανε πραγματικότης!

Σᾶς περιμένουμε!

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12

ΤΗΛ. 23-221